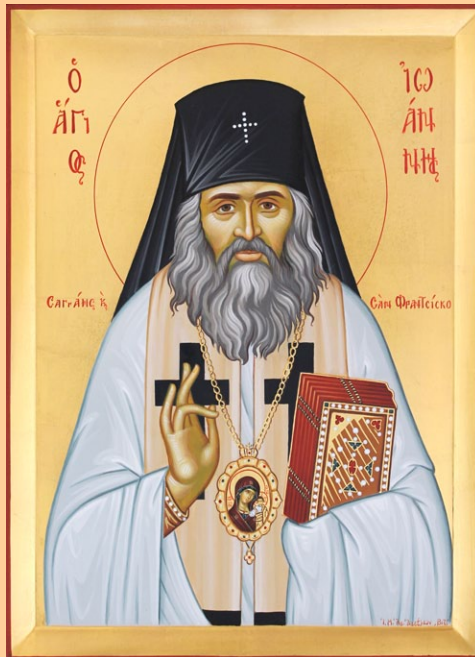

Ἀσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Ἰωάννου
(Μαξίμοβιτς)
Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης
καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς
(1896-1966)

Οὗ ἡ σεβάσμιος Μνήμη
τῆ 19ῆ Ἰουνίου

Ἔκδοσις
Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἑλλάδος
Ἀθῆναι 2021

Ἀσματικὴ Ἀκολουθία
τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Ἰωάννου

(Μαξίμοβιτς)

Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης
καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς

(1896-1966)

Ἱερὰ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς.
Ἐκ τοῦ Ἁγιογραφείου
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.
Ἀπρίλιος 2021, Φυλὴ Ἀττικῆς.
Διαστάσεις πρωτοτύπου: 64 x 100 ἐκ.

Ἀσματικὴ Ἀκολουθία
τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Ἰωάννου
(Μαξίμοβιτς)

Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης
καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς

(1896 - 1966)

Οὗ ἡ σεβάσμιος Μνήμη
τῇ 19ῃ Ἰουνίου

Ποιηθεῖσα, Χάριτι Θεία,
ὑπὸ ἐλαχίστου Διακόνου
† Ὡ. κ' Φ. Κ.

Ἔκδοσις
Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Ἐν Ἀθήναις, Μηνὶ Ἰουνίῳ 2021ῳ

Χριστός μέσων ημών

August 3rd 1963

Οικονομ. Γραμμή

καὶ γυμνάσιον.

To: His Eminence
Bishop Peter of Astoria
New York City, N.Y.

Your Eminence:

The undersigned are herewith presenting to Your
Eminence the expression of their most sincere gratitude
for your kind reception and hospitality.

May the Lord have Your Eminence in his protection!

Your loving brothers in Christ,

+ Ἰωάννης Δοξιερευς

Archbishop Leonty.

Bishop Sava.

Bishop Sava of Edmonton

+ Bishop Nektary

+ Archbishop Averary

+ Bishop Anthony of Melbourne.

Εὐχαριστήριον Ἀρχιερέων τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς
εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἀστορίας Πέτρον († 1997).

Διακρίνονται οἱ ὑπογραφές
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (ἑλληνιστὶ) καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου.
3η Αὐγούστου 1963 ἐκ. ἡμ.

Ἀφιέρωσις

Εἰς Μνημόσυνον
τοῦ Λέοντος τῆς Ὁρθοδοξίας
Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου Φιλίπποβιτς
(1904-1971)

διὰ τὴν προσφορὰν Αὐτοῦ
εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν
ἐπὶ τῇ 50ῇ ἐπετείῳ τῆς Κοιμήσεως Αὐτοῦ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
ἐν Ἑλλάδι

† 4ῆ Νοεμβρίου 2020 ἐκ. ἡμ., Ὁσίου Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου

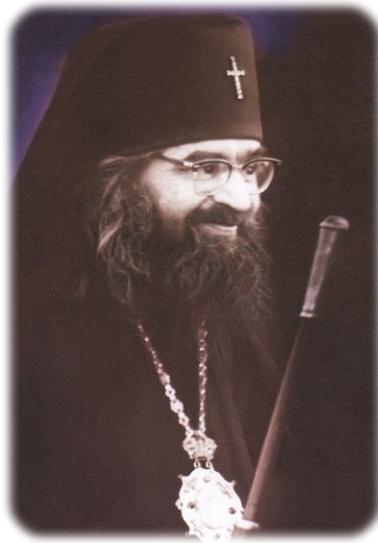
Ἱερὰ Εἰκὼν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Διαλαμψάντων Ἁγίων
Γερμανοῦ, Ἰωάννου, Ἰννοκεντίου, Ἰουβενάλιου, Τύχωνος
καὶ Πέτρου Ἀλεοῦτου.

Περιεχόμενα

σελ. ζ'	Α φιέρωσις.
σελ. ια'	Χ ρονολόγιον.
σελ. ιγ'	Π ροοιμιάζοντες.
σελ. 1-18	Ἰ ερά Α κολουθία. <ul style="list-style-type: none">● Μικρὸς Ἑσπερινός.● Μέγας Ἑσπερινός.● Ὁρθρος.● Θεία Λειτουργία.● Μεγαλυνάριον.
σελ. 19	Ἐ πίμετρον. <ul style="list-style-type: none">● Εὐαγγέλιον Ὁρθρου.● Απόστολος Λειτουργίας.● Εὐαγγέλιον Λειτουργίας.● Δίστιχα.
σελ. 23	Β ίος καὶ Π ολιτεία τοῦ ἐν Α γίοις Π ατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Θ αυματοργοῦ (Μαξίμοβιτς), Α ρχιεπισκόπου Σ αγγάης καὶ Δ υτικῆς Α μερικῆς.
σελ. 41	Θ αύματα.
σελ. 47	Δ ιδασκαλίες.
σελ. 53	Ἐ πίσημος Σ υνοδικὴ Π ρᾶξις Δ ιακηρύξεως.
σελ. 58	Ε ὐχαριστίες.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης,
Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς.
(1896-1966).

Χρονολόγιον

- 1896** Γέννησις (4η Ἰουνίου) στὸ Χάρκωβ (σημερινὴ Οὐκρανία).
● Οἱ γονεῖς του Βόρις καὶ Γλαφύρα στὸ Ἅγιο Βάπτισμα δίδουν στὸ τέκνο τους τὸ ὄνομα Μιχαήλ.
- 1907-14** Σπουδάζει στὴν Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῆς Πολτάβας.
- 1914-18** Σπουδάζει στὴν Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Χάρκωβ.
- 1921-25** Σπουδάζει στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Βελιγραδίου.
- 1924** Χειροθετεῖται Ἀναγνώστης ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀντώνιο (Κραποβίτσκυ).
- 1925-27** Διδάσκει θρησκευτικὰ σὲ Σερβικὸ κρατικὸ Λύκειο.
- 1926** Κεῖρεται Μοναχὸς στὴν Μονὴ Μίλκοβο καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα Ἰωάννης.
● Χειροτονεῖται Ἱερεὺς.
- 1929-34** Διδάσκει στὴν Ἱερατικὴ Σχολὴ τῶν Βιτωλίων (Μοναστηρίου).
- 1934** Χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀντώνιο (28η Μαΐου).
● Μεταβαίνει στὴν Σαγγάη τῆς Κίνας (21η Νοεμβρίου), ὅπου παραμένει μέχρι τῆς λήξεως τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.
- 1946** Προάγεται σὲ Ἀρχιεπίσκοπο Σαγγάης.
- 1949** Ταξιδεύει στὴν Ἀμερικὴ, μεριμνώντας γιὰ τὸ ποιμνίό του, τὸ ὁποῖο φιλοξενεῖται προσωρινῶς στὶς Φιλιππίνες, καὶ κατορθώνει νὰ τὸ μεταφέρει στὶς Η.Π.Α.
- 1951** Διορίζεται Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Εὐρώπης.
- 1962** Διορίζεται Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ Σὰν Φραντσίσκο (ἄφιξις: 21η Νοεμβρίου).
- 1966** † Ὁσιακὴ Κοίμησις: **19η Ἰουνίου 1966**, στὸ Σηάτλ τῶν Η.Π.Α.
- 1993** † Ἀνακομιδὴ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου Αὐτοῦ, τὸ ὅποιο εὐρίσκεται ἀφθαρτο.
- 1994** Συνοδικὴ «Διακήρυξις» Ἀγιότητος Αὐτοῦ (19η Ἰουνίου).

- 1996** Συντάσσεται καὶ ἐκδίδεται ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου (25η Δεκεμβρίου).
- 1996** Ἔκδοσις τοῦ Βίου καὶ τῆς Πολιτείας Αὐτοῦ, Θαυμάτων καὶ Διδασκαλιῶν τινῶν τοῦ Ἁγίου, ὡς καὶ τῆς Ἐπισήμου Συνοδικῆς Πράξεως Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητος Αὐτοῦ (Φυλὴ Ἀττικῆς, σελίδες 62).
- 2020** Συμπλήρωσις καὶ βελτίωσις τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας (17η Ἀπριλίου).
- 2020** Συνοδικὴ Ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος (4η Νοεμβρίου), διὰ τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης φέρων τὴν ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ Κούρσκ.

Προοιμιάζοντες

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα! Τριάς Ἁγία, δόξα Σοι!...

Μὲ βαθεῖα ἐπίγνωσι τῆς ἀδυναμίας μας καὶ εἰλικρινῆ ὁμολογία τῆς πολυειδοῦς ἀνεπάρκειάς μας, φιλολογικῆς-ὑμνογραφικῆς-ποιητικῆς, παραδίδουμε καὶ τὴν παροῦσα ἐργασία μας στὴν δημοσιότητα, διευκρινίζοντες ταπεινὰ τὰ ἐξῆς.

* * *

Κατεβλήθη ἐπὶ τούτῳ προσπάθεια, ὥστε τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς παρούσης Ἀκολουθίας, ὅπως καὶ τὰ κείμενα ἄλλων προσφάτων ἐργασιῶν μας,

- νὰ διατηρήσουν μὲν πῶς τὴν ἀρχαιοπρέπεια τοῦ ὕφους, προκειμένου νὰ μὴν διακοπῆ ἢ συνέχεια τῆς Ὑμνογραφικῆς Παραδόσεώς μας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως

- νὰ εἶναι ἀπλούστερά πῶς καὶ περισσότερο προσεγγίσιμα στὸν σύγχρονό μας ἀναγνώστη-ἀκροατή, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἐξοικειωμένος μὲ τὴν διαχρονικὴ γλωσσικὴ μας Παράδοσι.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀρχῆς αὐτῆς,

- λέξεις καὶ φράσεις λίαν ἀρχαιοπρεπεῖς καὶ συντακτικὰ σχήματα βαρύντα-τα ἔως καὶ ἀκατανόητα ἔχουν ἐπιμελῶς ἀποφευχθῆ.

* * *

Μία διευκρίνισις.

Ἐσχάτως παρατηρεῖται ἡ ἀύξανομένη τάσις νὰ ἐφαρμόζεται στοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Ὑμνοὺς τὸ σύστημα τῆς διπλῆς στίξεως, βάσει τῆς δεοντολογίας τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκδόσεων, δηλαδὴ οἱ στίχοι χωρίζονται μὲ ἀστερίσκους, διατηρουμένων παραλλήλως τῶν σημείων στίξεως, ὅπου τὸ νόημα ἀπαιτεῖ τοῦτο.

Ἄν καὶ αὐτὴ ἡ διπλῆ στίξις εἶναι βεβαίως ὀρθὴ κατὰ τὰ ἄλλα, προετιμήσαμε στὴν παροῦσα Ἱερὰ Ἀκολουθία κατὰ κανόνα τὴν ἀπλῆ στίξι, δηλαδὴ ἀποφεύγεται ἡ συνήθης στίξις βάσει τοῦ νοήματος, ἢ δὲ ἀλλαγὴ στίχου ἐμφαίνεται μόνο μὲ τὰ συνήθη σημεῖα στίξεως, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως: κόμμα, ἄνω τελεία, κάτω τελεία, θαυμαστικό, ἐρωτηματικό.

Προεκρίθη ἡ πρακτικὴ αὐτὴ γιὰ δύο λόγους:

- Ἡ πληθὺς τῶν ἀστερίσκων, διατηρουμένης καὶ τῆς πληθύος τῶν σημείων στίξεως, ἐπιβαρύνει πολὺ τὰ κείμενα ἐξ ἐπόψεως ὀπτικῆς.

- Ἡ Ἀρχή, τὴν ὁποία ἐξεθέσαμε προηγουμένως, μᾶς ὠδήγησε στὴν συντακτικὴ ἀπλούστευσι τῶν κειμένων, ὥστε νὰ μὴν ἀπαιτοῦνται κατὰ κανόνα ὅλα τὰ σημεῖα στίξεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἀλλαγὴ τῶν στίχων ἔχει ἐπιδιωχθῆ ἐπιμελῶς ἢ νὰ κλείνη νοήματα ἢ νὰ μὴν περιπλέκη συντακτικὰ καὶ νοηματικὰ τὸν Ὑμνο.

Ἄλλωστε, ἡ πρακτικὴ αὐτὴ, δηλαδὴ τῆς ἀποφυγῆς κατὰ κανόνα πάντων τῶν σημείων στίξεως, διατηρουμένων μόνον στὴν ἀλλαγὴ στίχου, εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνος μὲ τὴν ἔντυπη Ὑμνογραφικὴ Παράδοσί μας.

19ῆ Ἰουνίου 2021 ἐκ. ἡμ.
† Ἁγίου Ἰωάννου
Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης

Ὁ πονήσας καὶ ποιήσας,
ἐλάχιστος Διάκονος
† Ὁ Ὡ. κ' Φ. Κ.

Ἀσματικὴ Ἀκολουθία
τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου
(Μαξίμοβιτς),
Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς
(† 19.6.1966 ἐκ. ἡμ.)

Ψαλλομένη τῇ 19ῃ Ἰουνίου

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια δ'.

Ἦχος βαρύς. Ἁγιοὶ Μάρτυρες.

Κήρυξ θεόπνευστος, καὶ Ποιμὴν πανάριστος, μάκαρ Ἰωάννη, Ῥωσίας τε τὸ σέμνωμα, Σὺ ἐδείχθης θεία Χάριτι.

Ὑψει θεώσεως, τῷ Φωτὶ τοῦ Πνεύματος, θαυμασίως ἤρθης, καὶ Δύσιν κατεφώτισας, ὦ Ἰωάννη παμμακάριστε.

Πᾶσι προσπίπτουσι, τῇ Σορῷ Σου Ἁγιε, θαυμαστὰς ἰάσεις, ταχέως ἀναβλύζεις, Ἰωάννη καὶ χαρίσματα.

Ῥῶσιν καὶ δύναμιν, τὴν κατ' ἄμφω δίδου μοι, ἵνα Ἰωάννη, τοῦ Βίου Σου τὰ σκάμματα, νῦν ἐξαγγέλλω καὶ τὰ θαύματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰδωμεν οἱ θεόφρονες, Ἰωάννου τὸ ἄφθαρτον Σκῆνος, καὶ δοξάσωμεν Χριστόν, τὸν ποιῶντα δι' Αὐτοῦ, σημεῖα ἐξαίσια· ὅπου γὰρ ἐπισκιάσει ἡ Χάρις, ὑποχωροῦσι τῆς φύσεως οἱ νόμοι· διὸ Ἁγιε, ῥύου ἡμᾶς τῶν ἐχθίστων παθῶν, φύσεως ἐχόντων δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ἄθροισμα εὐσεβῶν, ὑμνεῖ τὸν Ἰωάννην, ἐν ἄσμασιν ἐνθέοις, δειχθέντα τῶν Ποιμένων, ὑπόδειγμα θεόσδοτον.

Στίχ. α΄. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Νάματα ὡς πηγῆ, ἡ Θήκη ἀναβλύζει, Λειψάνων Ἰωάννου, δροσίζοντα τὴν Ποίμνην, ἀπαύστως τὴν Ὁρθόδοξον.

Στίχ. β΄. Οἱ Ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.

Ὅμως ἐν τῷ Φωτί, ὑπῆρχες καὶ ὑπάρχεις, παμμάκαρ Ἰωάννη, διὸ διασκορπίζεις, ἐχθροῦ τὸ σκότος πάντοτε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ὑμνησον ἀγρυπνῶν, χορὸς τῶν εὐσεβούντων, τιμῶν τὸν Ἰωάννην, τὸν γνήσιον Ποιμένα, τὸ τῆς Ῥωσίας βλάστημα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Δός μοι, ὦ θαυμαστέ, τὴν χάριν Ἰωάννη, κηρῦξαί Σου τὴν δόξαν, ἧς ἔτυχες ἀφθόνως, τῆς Θεοτόκου νεύματι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐν κόσμῳ ἐβίωσας. **Δόξα.** Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ὅμοιον. **Ἀπόλυσις.**

* * *

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν καὶ τὴν α΄ Στάσιν τοῦ Καθίσματος Α΄ τοῦ Ψαλτηρίου, ἦτοι τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους Ϛ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια ἕξ.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων.

Τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, ἐορταζέτωσαν, τοῦ Ἰωάννου πάντες, εὐλαβούμενοι ἄθλα· οὗτος γὰρ ἐφάνη πρᾶος ποιμὴν, καὶ Πατέρων ὁμότροπος, καὶ διαπρέψας ἐν κόποις ἀσκητικοῖς, ἀφθαρσία νῦν δοξάζεται.

Τῶν Ὁρθοδόξων οἱ δῆμοι, προσκυνησάτωσαν, Ἀρχιερέως νέου, θαυματόβρυτον Σκῆνος· στῦλος γὰρ ἐδείχθη ὑπομονῆς, καὶ Ἀγγέλων συνόμιλος, καὶ διαλάμψας ἐν λόγῳ καὶ ἀρετῇ, Παραδείσῳ νῦν δοξάζεται.

Τῶν Ὁρθοδόξων χορεῖται, ἀγαλλιάσθωσαν, τὸν τῆς Ῥωσίας γόνον, γηθοσύνης τιμῶντες· ὦφθη γὰρ ἐσχάτως σκέπη πιστῶν, καὶ λιμὴν παρακλήσεως, ταπεινωθεὶς δὲ ἀμέτρως ἐπὶ τῆς γῆς, οὐρανίους νῦν δοξάζεται.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πῶς Σε ἀνυμνήσω Ἁγιε, ἐν εὐφημίαις καιναῖς, ὡς καινῶς τε βιώσαντα, Ἰωάννη ἐνδοξε, καὶ τοὺς πάντας ἐκπλήξαντα, Ἀνατολῆς τε λαοὺς καὶ Δύσεως, ἰσαποστόλως τῷ θείῳ ἔρωτι. Ὡ ἀξι-

άγαστε, ἀνεδείχθης ἅπασι, κα-
λὸς λιμὴν, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα,
πιστῶν παράκλησις.

Νέον Ἐκκλησίας καύχημα, ἐν
τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, ἀνεδεί-
χθης ἐν θαύμασιν, Ἰωάννη πάν-
τερπνε· τῇ γὰρ πράξει διέπρε-
ψας, καὶ θεωρία σαυτὸν ἀνύψω-
σας, Ὁρθοδοξίαν λαμπρῶς ἐκή-
ρυξας· μύστης τῆς Χάριτος, στή-
λη ἢ θεόγραφος, πύργος στερ-
ρός, πίστεως καὶ ὄχημα, Ἀγγέ-
λων ἡδυσμα.

Δεῦτε Ἐκκλησίας πλήρωμα, τὸ
εὐσεβὲς τοῦ Χριστοῦ, μελιρρύ-
τοις ἐν ἄσμασιν, Ἰωάννου Λάρ-
νακα, καταστέψωμεν ἄνθεσι, τοῦ
ὑπερμάχου τῆς θείας Πίστεως,
καὶ θεοφθόγγως Αὐτὸν τιμήσω-
μεν· θεοχαρίτωτε, τοῦ Φωτὸς δι-
αίτημα, θεοκλεές, θεράπων θεό-
παιδος, ῥύου ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, τὸν θαυ-

ματουργόν Σε ὑμνοῦμεν, Ἰωάν-
νη θεσπέσιε· διὰ γὰρ τοῦ Σοῦ
Σκήνους, προχέονται ρεῖθρα, παμ-
μάκαρ ἰάσεων· ἐσχάτοις καιροῖς,
καὶ ἐν μέσῳ κόσμου, ἀσκητῶν
ἐμιμήσω τὰ σκάμματα· ἐπίγειε
Ἄγγελε, Πατέρων ὁμότροπε καὶ
ὁμόφρον· καὶ νῦν πρέσβευε τῷ
Σωτῆρι, ἐλεηθῆναι τοὺς τιμῶν-
τάς Σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν, διὰ
φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη,
καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστρά-
φη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρ-
κα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύ-
της προελθὼν μετὰ τῆς προσ-
λήψεως. Εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς
τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστα-
σιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ
τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κη-
ρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χρι-
στὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, Ὅν ἰκέ-
τευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆ-
ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

* * *

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

γ' 1-9.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν
βάσανος.

Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη
κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν,

Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.

Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς
αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης·

Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ·

Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς.

Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται·

Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

ε' 15-23, ζ' 1-3.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ.

Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.

Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν.

Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον·

Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὀσιότητα·

Ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ Αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas.

Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται·

Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι.

Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως.

Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς.

Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν.

Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς·

Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν·

Ἐτι ἐδόθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου, ὅς ἐξετάσει ὑμῖν τὰ ἔργα καὶ τὰς βουλάς διερευνήσει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

δ' 7-15.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται·

Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται·

Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος.

Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη·

Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ·

Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον.

Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς·

Ἄρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας.

Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοία τὸ τοιοῦτον,

Ἐτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὀσίοις Αὐτοῦ.

* * *

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Δεῦτε Ἱεραρχῶν φιλεόρτων θεῖαι χορεῖαι, καὶ ἐν ἐγκωμίων τοῖς ἄνθεσι, τὴν Λάρνακα κυκλώσατε, Ἰωάννου τοῦ ἀρτιφανῶς ἐκλάμπαντος· οὗτος γὰρ ἄθλοις ἀσκητικοῖς, ὡς ἄστρον ἐν μέσῳ κόσμου ἀνέτειλε· διὸ καὶ νῦν πη-

γάζει ἡμῖν ρεῖθρα ἰάσεων καὶ ἔλεος. Ῥωσία σκίρτησον, Κίνα εὐφράνθητι καὶ Σαγγάη, καὶ ἡ Δύσις λαμπρύνθητι· ὅτι τοῦ θεόφρονος Ποιμένου, ἐδέχθητε τὰς εὐλογίας δαψιλῶς· ὧν καὶ ἡμᾶς, καταξίωσον Πάτερ, προσιόντας εὐλαβῶς τῷ Λειψάνῳ Σου.

Ἦχος β΄.

Ἡ τῶν φιλεόρτων Ἱερέων ὁμήγυρις, τῆ τοῦ Ἰωάννου πανηγύρει, δεῦτε προσδράμετε ἐν εὐλαβείᾳ· οὗτος γὰρ ὡς ἄσαρκος ἐν γῆ ἐνήθλησε, καὶ τῶν Ἀγγέλων τοὺς δῆμους ἐξέπληξεν ἐν τοῖς ἐσχάτοις, καὶ ὡς θαυμαστὸς Ποιμὴν, ἴθυνε πρὸς τοὺς λειμῶνας τῆς σωτηρίας τοὺς πιστοὺς· νῦν δὲ αὐτοῦ ἡ Λάρναξ ἰάσεων πηγὴ, ἀνεδείχθη πᾶσι Χριστοῦ τῆ Χάριτι.

Ἦχος γ΄.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν Μοναχῶν, Ἰωάννην μέλψωμεν τὸν εὐκλεῆ καὶ θεομακάριστον· τῆς Ῥωσίας τὸν βλαστόν, καὶ Σαγγάης πρόεδρον τὸν θεόλεκτον· στῦλος γὰρ ἐδείχθη ἐνθέων ἡθῶν· διὸ καὶ ἔτυχε θείας δόξης, ἡμᾶς δὲ ρύεται, τοὺς ἐν ἄ-

σμασι καινοῖς καὶ πόθῳ προσιόντας, τῷ ἀκηράτῳ νῦν Λειψάνῳ Αὐτοῦ.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν λαοί, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος τὸ καινόν, τὸν θαυμαστὸν Ἰωάννην· οὗτος γὰρ τὸ τάλαντον λαβὼν, Χάριτι ἐπήυξησε· καὶ ἀφθάρτων στεφάνων τυχῶν, Ἀσωμάτων τοῖς χοροῖς, συνευφραίνεται ἐν οὐρανοῖς. Αὐτοῦ τῆ ἀγία Σορῶ, νῦν προσπέσωμεν ἐν πόθῳ, ἴασιν αἰτούμενοι, σωμάτων καὶ ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους Σου, φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα Σε δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

* * *

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἱεράρχην ὑμνήσωμεν, ἐγκωμίων τοῖς ἄνθεσι, καὶ κροτοῦντες ἅπαντες, ἀνακράζωμεν· ὦ Ἰωάννη θαυμάσιε, ἐπίγειε Ἄγγελε, τῶν Ὁσίων μιμητά, καὶ Πατέρων ἐκτύπωμα, καὶ ὁμόαθλε, Ὁρθοδόξων τὸ καύχημα τὸ νέον, προστατεύων μὴ ἐλλίπης, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην Σου.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀποστόλων ὁμότροπος, καὶ Μαρτύρων συνόμιλος, ἀνεδείχθης ὄντως, καὶ πλήρης Χάριτος· ὅτι γενναίως διέλυσας, ἐχθροῦ τὰ τεχνάσματα καὶ ἐκήρυξας Χριστόν, καὶ ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν· Ὅν ἰκέτευε, δωρηθῆναι εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, καὶ τοῖς πίστει Σε τιμῶσιν, ὦ Ἰωάννη πανθαύμαστε.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.

Εὐσεβῶν τὰ συστήματα, εὐλα-

βῶς νῦν κυκλώσωμεν Ἰωάννου
Λάρνακα θαυματόβρυτον· ὅτι ἀ-
γῶνας ἐτέλεσε, καὶ δαίμονας ἤ-
λασε, καὶ σαρκὶ περιπολῶν, ὡς
ἄσώματος ἔζησε, καὶ ἐδόξασεν,
Ὁρθοδόξων τὴν Πίστιν τὴν Ἁγί-
αν, καὶ στεφάνων ἠξιώθη, παρὰ
Θεοῦ Παντοκράτορος.

Δόξα. Ἦχος γ΄.

**Ἀποστολικῶν Παραδόσεων, ζη-
λωτῆς γέγονας θερμότατος, Πά-
τερ Ἰωάννη· τὴν γὰρ τῆς πράξε-
ως βάσιν παμμάκαρ θέμενος, θε-
ωρίας εἰς ἐπίβασιν, ἐδείχθης Πα-
τέρων ὁμότροπος ἅμα καὶ διά-
δοχος, καὶ πλούτῳ χαρισμάτων
τοῦ Πνεύματος πᾶσι διέλαμψας·**

τῆς Παρθένου δὲ θεόπαιδος θε-
ράπων γενόμενος, δαιμόνων κα-
κουργίας κατεπάτησας· ὧν τῆς
πλάνης δεόμεθα ῥυσθῆναι ἡμᾶς,
προσκυνοῦντάς Σου Λειψάνων
τὴν Θήκην, καὶ τὴν μνήμην Σου
τιμῶντας ἐν ἄσμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅμοιον.

**Ἀσπόρως ἐκ θείου Πνεύματος,
βουλήσει δὲ Πατρός, συνείληφας
Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρὸς
ἀμήτορα, πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρ-
χοντα, δι' ἡμᾶς δὲ ἐκ Σοῦ ἀπάτο-
ρα γεγονότα, σαρκὶ ἀπεκύησας,
καὶ βρέφος ἐγαλούχησας· διὸ μὴ
παύση πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆ-
ναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

* * *

Ἀπολυτίκια.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

**Ἐν κόσμῳ ἐβίωσας, ὡς ἀσκητῆς
θαυμαστός, καὶ γέγονας στήριγ-
μα, τῶν λογικῶν τοῦ Χριστοῦ, προ-
βάτων μακάριε. Ἄφθαρτον τὸ Σὸν
Σκῆνος καὶ ἀκέραιον ὄφθη, ῥέον
ἀδιαλείπτως, τῶν θαυμάτων τὴν
χάριν· διὸ Σε, ὦ Ἰωάννη, πόθῳ
γεραίρομεν.**

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

**Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ
Ἀγγέλοις ἄγνωστον Μυστήριον,
διὰ Σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πε-
φανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ
ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυ-
ρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν κατα-
δεξάμενος· δι' Οὗ ἀναστήσας τὸν
Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θα-
νάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

* * *

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Καθίσματα.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

**Ὡς ἄσαρκος ἐν γῆ, διεβίωσας
Πάτερ, καὶ γέγονας λαμπρόν, τῆς**

**Τριάδος δοχεῖον, καὶ ἄνθρωπος
οὐράνιος, καὶ ἐπίγειος ἄγγελος,
καὶ κατέπληξας, τοῖς τῶν θαυ-
μάτων Σου ρεῖθροις, τὰ συστή-**

ματα, τῶν εὐσεβῶς προσκυνούντων, τὸ ἄφθαρτον Σκῆνός Σου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεὸν μετὰ Θεόν, Σεραφὶμ Ὑπερέραν, μεθόριον κτιστῆς, καὶ ἀκτίστου οὐσίας, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καὶ ἀνθρώπων τὸ καύχημα, Σὲ ἀνέδειξεν, ὁ Σὸς Υἱὸς καὶ Δεσπότης, ὡς ἐσκήνωσε, τῇ Σῆ ἀχράντῳ νηδυῖ, θεώσας τὸ πρόσλημμα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Μάρτυς γέγονας τῇ προαιρέσει, χαριτώνυμε δοῦλε Κυρίου, Ἀρχιερέων καινὸν ἐγκαλλώπισμα, καὶ πειρασμοὺς ἐνεγκῶν γενναιότατα, τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Σκῆνου ἠξίωσαι. Πάτερ Ὅσιε, Ῥωσίας τὸ θεῖον βλάστημα, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Νόμοι φύσεως καινοτομοῦνται, ἐν Σοί, Ἀχραντε Θεοκυῆτορ· τὸ γὰρ καὶ μόνον καινὸν ὑπὸ ἡλι-

ον, μυσταγωγεῖται ἀφράστως τῷ τόκῳ Σου, καὶ ἐν σαρκὶ φανεροῦται ὁ Ἄκτιστος· Ὅν ἰκέτευε ρυθθῆναι τῶν περιστάσεων, προστρέχοντας ἡμᾶς τῇ μεσιτείᾳ Σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ παλαίσματα, ἃ ἐπετέλεσας τῇ Θείᾳ Χάριτι, τῶν Ἀσωμάτων οἱ χοροὶ ἐθαύμασαν μακάριε· ὅθεν νῦν προστρέχοντες τῷ ἀφθάρτῳ Λειψάνῳ Σου, τὶ Σὲ ὀνομάσωμεν ἀποροῦντες ἰστάμεθα· διὸ ἐν κατανύξει βοῶμεν· χαῖρε θεόφρον Ἰωάννη.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸ πολυποίκιλον τῶν Χαρισμάτων Σου, καὶ ἀνερμήνευτον τοῦ θεοῦ Τόκου Σου, ὁ δῆμος ἅπας τῶν πιστῶν, δοξάζομεν Θεοτόκε· ἠνωσας Οὐράνια καὶ ἐπίγεια Ἀχραντε, ἐρρήξας τὸ χροῖον ἁμαρτίας χειρόγραφον· διὸ τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, Χαῖρέ Σοι κράζουσι Παρθένε!

* * *

Τάξις Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Οἱ ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὄσιοί Σου ἀγαλλιάσονται. (δις)

Στίχ. Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας.

Οἱ ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὄσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.

Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον. Βλέπε Ἰανουαρίου Λ', τὸ τοῦ Ὁρθρου, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ι' 9-16.

Βλέπε Ἐπίμετρον, σελ. 19.

Ὁ Ψαλμὸς Ν'.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Ἰωάννη, ἡ χάρις τῶν Σῶν Θαυμάτων, βλύζει ἀπαύστως, καὶ πλῆθος τῶν πιστῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, προστρέχει Σου τῇ σεπτῇ Λάρνακι, κραυγάζον· Ἱεράρχα χαριτώνυμε, λιταῖς Σου σκέπε ἡμᾶς.

* * *

Οἱ Κανόνες.

Ὁ τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ' καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου, ἄνευ Εἰρμῶν εἰς δ'.

Τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
«Τῇ Πανυμνήτῳ Κυπριανοῦ εὐχος».

Ἦχος α'.

Ῥδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας».

Τὸν θεράποντα Παρθένου, τῆς Ἁγίας λαμπρόν, πάντες πιστοὶ ἐλθόντες, καὶ προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, νῦν ἐν ἄσμασι σεμνοῖς, Λειψάνου Αὐτοῦ, τὴν Θήκην κυκλώσωμεν, Ἰωάννην δοξάζοντες.

Ἡ Πανύμνητος νῦν πάντας, προσκαλεῖ μυστικῶς, Δοῦλον Αὐτῆς γεραίρειν, τὸν Ἰωάννην τὸν κλεινόν, τὸν Ποιμένα τὸν σεπτόν, Ῥωσίας βλαστόν, δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, καὶ ἐν θαύμασι μέγιστον.

Παναγία Θεοτόκε, Σοὶ προσπίπτω θερμῶς, χεῖρας ὑψῶν Σοι Μητερ, νοός μου σκότος λύσον νῦν,

καὶ καθάρισον ψυχὴν, τολμῶντα πιστῶς, ὑμνήσαι θαυμάσια, καὶ τὰ Σὰ καὶ τοῦ Δούλου Σου.

Τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς κατ' ἀλφάβητον. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. δ'.

Ῥδὴ α'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀφθάρτῳ Λειψάνῳ Σου εὐλαβῶς, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, νῦν προσπίπτω καὶ ἐκβοῶ· παράσχου μοι χάριν Ἰωάννη, ἵνα ὑμνήσω τὴν δοξαν τῶν ἄθλων Σου. (δις)

Βαδίσας ἀσκήσει θεοφιλεῖ, καὶ τὴν σκοτομήνην, διαλύσας τὴν τῶν παθῶν, ἐδέχθης ἀπλέτως οὐρανόθεν, τὸν φωτισμὸν τῆς Τριάδος μακάριε.

Θεοτοκίον.

Γενναίως ἀθλήσας κατὰ σαρκός, καὶ τῇ ἀντιλήψει, τῆς Θεόπαιδος Μαριάμ, φωστὴρ ἀνεδείχθης τοῖς ἐν σκότει, καὶ ὁδηγὸς πλανωμένων καὶ στήριγμα.

Καταβασία· Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

«Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ Τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα».

Ἄπαν γένος πίνωμεν ποτόν, ἐκ Πηγῆς τῆς Παρθένου ἀειχεόμενον, καὶ γὰρ ὡς Μήτηρ Ζωῆς, δωρεῖται Ζωὴν διὰ Υἱοῦ, ἐν ᾧ ἀνεστήθημεν.

Νᾶμα θεῖον ἔλθωμεν πιστοί, καὶ ἐκ Τάφου Δεσποίνης ἀπαρυσώμεθα, καὶ ἐμπλησθέντες Ζωῆς, τῆς θείας Ἀκτίστου καὶ Καινῆς, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν.

Ἵμνους νέους ἄδοντες λαοί, τὴν Ζωὴν ἐκ Πανάγνου τε καὶ Θεόπαιδος, μετοχευθεῖσαν Αὐτῇ, ἐκ Πνεύματος Θεοῦ μυστικῶς, ἅπαντες ἀντλήσωμεν.

Τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Διανύσας τὸν βίον, ὡς ἐπὶ γῆς Ἄγγελος, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν κοσμήσας, τῷ Σῶ Σκηνώματι, ἐξ οὗ προχέονται, τῶν θαυμασιῶν τὰ ρεῖθρα, ἀναπαύη μάκαρ νῦν, θείοις σκηνώμασιν. (δις)

Ἐκ νεότητος Πάτερ, δοῦλος Χριστοῦ γέγονας, καὶ θεολογίας τὴν Χάριν, καταπεπλούτηκας, δι' ἧς κατήρδευσας, τοῦ λογικοῦ Σου ποιμνίου, τὰς καρδίας Ἄγιε, βίον πρὸς κρείττονα.

Θεοτοκίον.

Ζηλωτὴν τοῦ Κυρίου, καὶ καθαρόν ἔσοπτρον, τῆς παρθενικῆς πολιτείας, Μήτηρ ἀνέδειξας, τὸν λαμπρυνθέντα τὸν νοῦν, καὶ τὴν ψυχὴν Ἰωάννην, καὶ ὀφθέντα ἄριστον μύστην τῆς Χάριτος.

Καταβασία· Τοὺς Σοὺς ὑμολόγους.

* * *

Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Ἱεραρχίας ταῖς στολαῖς ὠραϊσμένος, καὶ καθαρᾷ Σου πολιτεία ἠγνισμένος, καὶ ἐν Θαύμασι λάμπων, Πάτερ Ἰωάννη, ἐδείχθης τῶν Οὐρανίων μυσταγωγός, καὶ κήρυξ Ὁρθοδοξίας τῆς φωταυγοῦς· νῦν δὲ πᾶσα ἡ ποιμνὴ Σου, κυκλοῦσα Θήκη τὴν σεπτὴν, Λειψάνου Σου κραυγάζει Σοι· χαίροις μύστα τῆς Χάριτος!

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μεγαλυνέσθω ἡ Παρθένος τε καὶ Μήτηρ, καὶ ἐν ὠδαῖς ὡς Θεοτόκος εὐφημείσθω· τῆς Τριάδος τὸν Ἐνα ἔτεκεν ἀφράστως, τὸν Λόγον τὸν ὁμοούσιον τῷ Πατρί, καὶ Εἷς γνωρίζεται φύσεσιν ἐν δυσί, Λυτρωτῆς ὁ Θεάνθρωπος, θελήσεις ἔχων διπλᾶς, ὁμοῦ καὶ ἐνεργείας τε, εἰς πίστωσιν τῶν φύσεων.

* * *

Κανόνων συνέχεια.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος».

Μνησθῶμεν πάντες τοῦ Φωτός, τοῦ ἀνατείλαντος ἡμῖν, θείως ἐκ Μαρίας Παρθένου, καὶ καρδίας ὄμματα, ἐν προσευχῇ καθάραντες, ὕμνους εὐχαριστίας κροτοῦντες, ἐν τῷ Φωτὶ ἀληθῶς, νῦν πορευσώμεθα.

Νεάζει νῦν διὰ Φωτός, ὁ θεοφρούρητος Λαός, ὅτι ἡ Ἄγνη Θεοτόκος, τὸν Χριστὸν ἐκύησε, καὶ ἐν Φωτὶ δοξάζεται, χαίρει δὲ καὶ σκιρτᾷ πᾶσα κτίσις· ἰδοὺ γὰρ τέκνα Φωτός, πάντες γεγόνασιν.

Ἡμᾶς φωτίζεις θαυμαστῶς, ἐν τῷ Φωτὶ τοῦ Σοῦ Υἱοῦ, Μῆτερ τῶν πιστῶν καὶ ἐμπνέεις φωτεινὰ νοήματα, τοῖς εὐλαβῶς Σοι κράζουσι· Λύτρωσαι Σὸν δοῦλον Θεοτόκε, ὅτι στενάζω παθῶν, σκότει ἀιχμάλωτος.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἡ ζωὴ Σου ἐξέπληξε, Πάτερ Ἰωάννη, Ἀγγέλων Τάγματα, Ὁρθοδόξων δὲ συστήματα, διηγοῦνται ταύτην καὶ ὕμνοῦσί Σε. (δὶς)

Θησαυρὸς ἀνεξάντλητος θείων

χαρισμάτων ὥφθη ἡ Θήκη Σου, ἀρδευόντων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, εὐσεβῶς ἀεὶ μακαριζόντων Σε.

Θεοτοκίον.

Ἰλασμὸς ἡμῖν Δέσποινα, φάνηθι ταχέως τοῖς Σοὶ προστρέχουσιν, Ἰωάννην δὲ δοξάζουσι, τὸν θεράποντά Σου Θεονύμφευτε.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ὁ**ρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, Δικαιοσύνης Ἑλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Τὰ μύρα προσοίσομεν τῇ Παρθένῳ, καὶ Χαρᾶς ἄνθη εὐώδη, Χορεῖαι τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ Αὐτῇ βοήσωμεν· Μήτηρ Χαρᾶς ἐγένου Σύ, νῦν δὲ πηγὴ χαροπάροχος.

Ῥράϊσας φύσιν ἀνθρώπων, καὶ Χαρᾶς ἔπλησας κτίσιν, ἐθέωσας Πρωτοπλάστους, τὸν Θεὸν σαρκώσασα, καὶ διέμεινας ἄφθορος, πᾶσι Χαρὰν διανέμουσα.

Κατέλυσας θλίψεως τεῖχος, καὶ Χαρᾶς θείας τὴν Χάριν, προσφέρεις νῦν ἀενάως, τοῖς ποθοῦσι λύτρωσιν, χαροποιὸν τὴν ἄνωθεν, θεοπρεπῆ τε τοῦ Πνεύματος.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Κόπασον ταχύ, τῶν δαιμόνων πανουργεύματα, καὶ τὸ κλυδῶ-

νιον ἐχθίστων παθῶν, ταῖς Σαῖς πρεσβείαις, Ἰωάννη θεοδόξαστε.

Λάμπας τηλαυγῶς, ὑπὲρ ἡλιον πανθαύμαστε, ὡς τῆς Τριάδος σκῆνωμα γεγονῶς, νῦν διαλύεις τὰς θλίψεις τῶν περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἐχηρημάτισας Πανύμνητε, ὡς τῆς Τριάδος τέξασα ἀληθῶς, καὶ ὑπὲρ φύσιν, τὸν Ἐνα ἐν δύο φύσεσι.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

«**Κατῆλθες** ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ Τάφου».

Ὑμνεῖ Σε, πληθὺς τῶν Ἀγγέλων Ἄγνη, ὡς Εἰρήνης Θεοῦ, πολυτίμου ταμεῖον, τεταραγμένους πιστούς, εἰρηνεύουσα, ὅτι ἔτεκες Χριστόν, τὴν Πηγὴν τῆς Εἰρήνης.

Προῆλθεν, ἐκ τῆς Σῆς ἀμόμου γαστρός, ὁ Εἰρήνης Δοτήρ, καὶ Σὺ Ἄχραντε ὠφθης, ὄντως Εἰρήνης Πηγὴ, εἰρηνεύσασα, Οὐρα-

νόν τε καὶ τὴν γῆν, ὡς τοῦ Πνεύματος Χώρα.

Ῥυσθέντας ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ ἐχθροῦ, τῇ Εἰρήνῃ τοῦ Υἱοῦ Σου Παρθένε, καὶ οἴκους Τριάδος δεῖξον ἡμᾶς, καταπαύουσα τὰ κινήματα παθῶν, ὡς Εἰρήνης Ταμεῖον.

Τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ ζ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νεφέλη τῶν Σῶν χαρίτων Ἄγιε, καταδρόσισον ἡμῶν τὰς καρδίας, καὶ φλεγμονὴν τῶν παθῶν κατασβέσας, τῆς Παραδείσου ἡμᾶς ἀναψύξεως, δεόμεθά Σου ἐκτενῶς, Ἰωάννη τυχεῖν καταξίωσον. (δις)

Ξενίζεται τῶν πιστῶν ὁμήγουρις, Σοῦ τὸν βίον εὐσεβῶς μελετῶσα, ὅτι ἀμέτρως βιάσας τὴν φύσιν, καὶ ἀνυψώσας εὐχῇ τὴν διάνοιαν, ἀγάπη θεία δὲ θελχθεῖς, ἀνεδείχθης Ἀγγέλων ἐφάμιλλος.

Θεοτοκίον.

Ὁ Κτίστης Σου ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων Σου, ἐσαρκώθη Παναγία Παρθένε, καὶ ὑποστάσει μιᾶ θείου Λόγου, αἱ δύο φύσεις ἀτρέπτως ἠνώθησαν καὶ εἷς Χριστὸς ὁ Ἰησοῦς, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις γνωρίζεται.

Καταβασία· Τὴν θεῖαν ταύτην.

* * *

Κοντάκιον καὶ Οἶκος.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ´. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ Ἱεράρχῃ, ἀσκητῇ νῦν τὰ ἐγκώμια, ὡς λυτρωθέντες διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων, ἀναπέμπομεν

ἐν πίστει ὧ Ἰωάννη· καὶ ἐν πόθῳ, ἀσπαζόμενοι μακάριε, τοῦ Λειψάνου Σου τὴν Θήκην τὴν χαρίεσσαν, ἀνακράζομεν· χαίροις, Πάτερ θεόφθογγε!

Οἶκος.

Ἄγγελος φωτοφόρος, ἐν ἐσχάτοις ἐφάνης, Ποιμὴν λαμπροφώρα ἐν πᾶσι, καὶ ἐφωταγώγησας τοὺς εὐσεβεῖς, ἐν βιοτῇ ἀγία, θαυμαστῶς Χάριτι· διὸ Λαὸς ἰστάμενος, εὐλαβῶς κραυγάζει Σοι τοιαῦτα·

Χαίροις, δι' οὗ ἡ Ἀλήθεια λάμπει·

Χαίροις, δι' οὗ ἡ σκοτία ἐκλείπει·

Χαίροις, εὐσπλαγχνίας ταμεῖον ἀκένωτον·

Χαίροις, ταπεινώσεως πόμα ἀείρουτον·

Χαίροις, δρόσος καταψύχουσα τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχάς·

Χαίροις, γλῶσσα καταργήσασα τῶν ῥητόρων τὰς πλοκάς·

Χαίροις, Ὁρθοδοξίας τῆς θείας Καθέδρα·

Χαίροις, ὅτι δαιμόνων καταλύεις τὰ ἔργα·

Χαίροις, λαμπτήρ ὑπερβαίνων τὸν ἥλιον·

Χαίροις, ἀστήρ καταυγάζων ὑφήλιον·

Χαίροις, δι' οὗ μακαρίζεται Πίστις·

Χαίροις, ἐν ᾧ νῦν δοξάζεται Κτίστης·

Χαίροις, Πάτερ θεόφθογγε!

Μηνολόγιον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Θαυματουργοῦ, Ἀρχιεπισκόπου χρηματίσαντος δια-

δοχικῶς Σαγγάης τῆς ἐν Κίνα, εἶτα Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ ἐν τέλει Δυτικῆς Ἀμερικῆς, ἐν εἰρήνῃ δὲ τελειωθέντος ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1966ῳ.

Στίχοι.

Ἐπληξεν ἐχθροῦ παγίδων τέχνας βία,

Σοῦ τοῦ βοηθήσαντος, Σῶτερ, δυνάμει·

Ἐννεακαιδεκάτῃ ἐν πόλῳ Ἰωάννης ἀνῆλθεν.

Συναξάριον.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ φερωνύμως ζήσας Ἰωάννης ἦν γόνος οικογενείας εὐγενοῦς, γεννηθεὶς ἐν τῷ Χαρκόβῳ τῆς Ῥωσίας ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1896ῳ· ἀνατραφεὶς δὲ ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου παρὰ τῶν εὐσεβῶν Αὐτοῦ γονέων Βόριδος καὶ Γλαφύρας, ἐμορφώθη ἱκανῶς εἰς τε τὴν θύραθεν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν κατὰ Χριστὸν σοφίαν, ὦν δεξιᾶς φύσεως, φιλήσυχος καὶ ὑπάκουος, ἀσκητικὸς καὶ εὐλαβής.

Κρατήσαντος, παραχωρήσει Θεοῦ, τοῦ ἀθεϊσμοῦ ἐν Ῥωσίᾳ, ἠκολούθησεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ κλῆρον καὶ λαόν, λαβὼν δὲ τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης χρίσμα, διέλαμψεν ἄχρι τῆς ὁσίας Αὐτοῦ Κοιμήσεως, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1966ῳ, ὡς ποιμὴν θαυμαστὸς ἐν μέσῳ κόσμου διαβίων, ὡς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς λειτουργικῆς τάξεως καὶ ζωῆς λάτρης, κοινωνῶν καθ' ἐκάστην τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, ὡς θεολόγος χαρισματικὸς, διδάσκαλος καὶ παιδαγωγός, τέλος δὲ ὡς ἱεραπόστολος δραστήριος εἰς Κίναν, Δυ-

τικὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν, σωτηρίας καὶ ζωῆς αἰωνίου ἀναριθμητῶν ψυχῶν αἷτιος γενόμενος, καὶ τῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων Γνησίας Πίστεως καὶ Παραδόσεως ἔνθερος πρόμαχος ἀναδειχθεὶς, ἐν ἐποχῇ νεωτεριστικῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας.

Ὅθεν, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ δοξασθεὶς ἐν Τριάδι ἀληθῆς Θεὸς ἡμῶν ἐδόξασεν αὐτὸν ζῶντα τε καὶ μετὰ θάνατον τῷ τῆς θαυματουργίας χαρίσματι, μάλι-

στα δὲ τῇ ἀφθαρσίᾳ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Λειψάνου, ὅπερ, ἀνακομισθὲν ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1994ῳ, ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ ἀνεγερθέντι ἱερῷ Ναῷ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρὰ» εἰς Σὰν Φραντσίσκο Καλιφορνίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς ἐτέθη, ἔνθα καὶ τελεῖται ἡ ἱερὰ αὐτοῦ Σύναξις.

Ταῖς Αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. **Ἀμήν.**

* * *

Κανόνων συνέχεια.

Τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος».

Ἰθύνεις πρὸς Ἀγάπης τὴν ἄβυσσον, Μαρία Πανάμωμε, τίκτουσα Θεόν, τὸν δι' Ἀγάπην κραταιάν, ὑπομείναντα πάντα καὶ θάνατον, τὸν κόσμον ἀνακαινίζοντα λαμπρῶς, φθαρέντα ἐν τοῖς πάθεσιν.

Ἀγάπης τὸ πέλαγος Ἄχραντε, σταγόνας μοι στάλαξον, πάσχοντι φρικτῶς, ἐκ φιλαυτίας τῆς δεινῆς, ἐμπαθείας δὲ μέθη στενάζοντι, Ἀγάπης τὸν δροσισμόν μοι παράσχου, Χριστοῦ τοῦ Πανοικτίρμονος.

Νεώσας δι' Ἀγάπης τὸν ἄνθρωπον, δεικνύει τοῖς πάσχουσι, τρίβον θαυμαστήν, τὴν δι' Ἀγάπης

πρακτικῆς, θεραπεύων καρδίας σκληρότητα, πρεσβείαις ταῖς Μητρικαῖς Σου Παρθένε, Θεὸς ὁ Πολυεύσπλαγχνος.

Τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παιδευθεὶς θεαρέστως, ὡς ἠθέλησας Πάτερ, τοῖς θείοις γράμμασι, Δογμάτων Εὐσεβείας, καὶ Πίστεως Ἁγίας, ἀνεδειχθῆς ὑπέρμαχος, ὡς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἀκόλουθος ἐν πᾶσι. **(δις)**

Ῥωμαλέα ἀθλήσει, κατηδάφισας τέχνας, δεινοῦ ἀλάστορος, καὶ ὄφθης Ἐκκλησίας, ὀχύρωμα καὶ σκέπη, ἐν ἐσχάτοις τοῖς ἔτεσιν, ἀποτειχίζων ἀεὶ, ἐχθροῦ τὰς ἐπιθέσεις.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων ἀσθενείας, Ὑπερύμνητε Κόρη, ψυχῶν τε τραύματα, πρεσβείαις Σου ἀπαύστοις, πρὸς Κύριον τῆς Δόξης, θεραπεύουσα φάνηθι, καὶ σκοτασμὸν τοῦ νοός, φωτίζουσα μὴ παύης.

**Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν.
Τῆς Θεοτόκου.**

ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέ-
ρα, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ βα-
σιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ,
καὶ πανήγυρίς ἐστι πανηγύρε-
ων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὡς ἐν Ἄγνότητι θεία ὑπάρ-
χεις, Πανύμνητε Παρθένε, ὡς
ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου, ἐν ψυχῇ καὶ
νοῦ, καὶ ἐν σώματι Ἄγνη Θεία
Χάριτι, διὸ καὶ αἰτοῦμεν, ἡμῖν
Ἄγνειαν δίδου.

Ὡς ἐν Ἄγνότητος ἡρθης Παρ-
θένε, σκιάσει Παρακλήτου, καὶ
ἔσαι ἐπὶ παρθενεύεις, πρὸς χαρὰν
Οὐρανοῦ, ὁμηγύρεως πιστῶν ἐγ-
καλλώπισμα· διὸ παρακαλοῦμεν,
ἡμῖν Ἄγνειαν βλῦσον.

Ἐχεις τῆς Ἄγνειας τὸ κάλλος
Μήτηρ, ὑπὲρ τὸ τῆς χιόνος, καὶ
τῆς Ἀγγέλων χορείας· καθαρὰ ἐν
Φωτὶ τῆς Τριάδος, τὴν Χάριν προ-
χέουσα· διὸ καὶ Ἄγνειας τὸ χά-
ρισμα ζητοῦμεν.

Τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Τῶν Οὐρανίων, τὸν ἐραστὴν Ἰε-
ράρχην, καὶ ταμεῖον ἀρετῶν ἀν-
υμνοῦμεν, τὸν καλὸν ποιμένα,
καὶ στῦλον εὐσεβείας. (δις)

Ἐφηγητήν Σε, τῶν ἀρετῶν Ἰω-
άννη, καὶ τῆς πίστεως τὸν γνώ-
μονα πάντες, νῦν ὁμολογοῦμεν,
καὶ δόξαν Ἐκκλησίας.

Θεοτοκίον.

Φωταγωγία, τῶν Σῶν λιτῶν
Θεοτόκε, ἀθυμίας μου τὴν ζά-
λην ἀπόθου· ἔτεκες γὰρ Μήτηρ,
Φωστῆρα τῶν ἐν σκότει.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς.

Τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

«Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἰε-
ρουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου
ἐπὶ Σε ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν,
καὶ ἀγάλλου Σιών· Σὺ δὲ ἄγνη,
τέρπου, Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει
τοῦ Τόκου Σου».

Ἐμνοῦμέν Σε πόθῳ θεοχαρίτω-
τε Ἄγνη, Ταπεινώσεως Οἴκον,
καὶ ἀνθρώπων σέμνωμα· Σὺ γὰρ
ἀεὶ, Ταπεινώσει Σεμνὴ καὶ σι-
ωπῆ, ἔτερπες Ἀγγέλους, ὡς μι-
μηθεῖσα τὸν Τόκον Σου.

Χορεῖται Γνησίων ὁμηγυρις δὲ
Εὐσεβῶν, τὴν Σὴν δόξαν Παρθέ-
νε, ἐκπλαγέντες μέλπουσιν· ἡρ-
θης Φωτὶ, τῆς Τριάδος Ἄγνη, ἐν
Ταπεινῶ, σχήματι βιοῦσα, καὶ
Ταπεινώσει τοῦ πνεύματος.

Ὁρῶν ὡς Παρθένη ἱμάτιόν Σου
τὸ χρυσοῦν, Ταπεινώσεως θεῖ-
ας, δι' οὗ Σε ἐνέδυσσε, Πνεῦμα
Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ Σου Ἄγνη, νῦν
ἀνυμνεῖ, δῆμος Ὁρθοδόξων, οὐς
μιμητάς Σου ἀνάδειξον.

Σωτῆρος τῆ δόξῃ ὡς Μήτηρ Λό-
γου τοῦ Θεοῦ, Παρακλήτου τε
ὅλως τοῦ Θεοῦ τῆ Χάριτι, θεο-
ποιῶ, ἐλαμπρύνθης Ἄγνη· Σε
γοῦν αἰνῶ, πλέκων τὰς ᾠδὰς
Σου, ἐν Ταπεινώσει καὶ δάκρυσι.

Τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρίτων θεῖα ρεῖθρα, χέονται ἀπαύστως, ἐν τῷ ἁγίῳ Ναῶ Σου εὐφραίνοντα, καὶ εὐσεβῶν τὰς καρδίας, καταδροσίζοντα. (δις)

Ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, Ποίμνης Ὁρθοδόξων, γενοῦ προστά-

της καὶ τείχισμα ἀρρήκτον, τῆ Πολιτεία εἰρήνην θεῖαν δωρούμενος.

Θεοτοκίον.

ᾠραΐσας Παρθένε, φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τοῖς Οὐρανίοις συνάψασα ταύτην Ἄγνη, καὶ Ὁρθοδόξων Χορεία, νῦν μακαρίζει Σε.

Καταβασία· Ἄπας γηγενής.

* * *

Ἐξαποστειλάρια.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον, εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐνθέω ζήλω ἐνσπείρας, νῦν ἀπολαύεις τῶν καρπῶν, ᾧ Ἰωάννη τρισμάκαρ, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Σὲ τοῦ Φωτὸς Μητέρα, καὶ οἰκητήριον Θεοῦ, τὴν ὑμνουμένην ἀπαύστως, ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, καθικετεύομεν πάντες, υἱοὺς Φωτὸς ἡμᾶς δεῖξον.

* * *

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ', δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, Ἰωάννη μακάριε, διαλάμπεις θαύμασιν, ἀσθενείας ἰώμενος· ἀγγελικῶς γὰρ πολιτευσάμενος, σεπτὸν Σου Σκῆνος ἔμεινεν ἀφθορον· ὅθεν βοῶμέν Σοι· Πάτερ χαριτώνυμε, σκέπε ἡμᾶς, θλίψεων τὰ κύματα, θραύων πρεσβείαις Σου. (δις)

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, Σὺ Ἱεράρχα Χριστοῦ, ἀνεδείχθης συνόμιλος, καὶ Μαρτύρων σύναθλος, ἐν ἀσκήσει καὶ σκάμμασι δι' ἐγ-

κρατείας σαυτὸν ἐκάθηρας, καὶ δι' ἀγάπης σαυτὸν ἀνύψωσας· ὅθεν τὸ Σκῆνός Σου, ὤφθη ἀδιάφθορον, χέον πιστοῖς, δρόσον τὴν Οὐράνιον, καὶ ρεῖθρα Χάριτος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, χρίσμα τὸ θεῖον λαβών, Ἰωάννη πανθαύμαστε, ὡς Ποιμὴν διέλαμπσας, φιλανθρώπῳ φρονήματι, καὶ Παραδείσου ποθῶν σκηνώματα, πολλαπλασίως ἠΰξησας τάλαντον· ὅθεν προσπίπτοντες, Θήκη τοῦ Λειψάνου Σου, πίστει θερμῇ, Χάριν ἀρυόμεθα, καὶ θεῖον Ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε εὐσεβῶν τὰ συστήματα,
δεῦτε γηθοσύνως προσδράμωμεν·
δεῦτε καταστέψωμεν Λάρνακα
τοῦ Ἰωάννου, ἐν ἐγκωμίοις καὶ
ἐν ᾠδαῖς εὐλαβῶς· σήμερον γὰρ
οἱ χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων χαίρου-
σι, δεχόμενοι τὸν ἐπὶ γῆς θαυ-
μαστῶς, βιώσαντα ὡς ἄσαρκον.
Καὶ ἡμεῖς τὸν ἐπίγειον Ἄγγελον
τιμῶντες, πόθῳ κυκλοῦμεν τὸ
ἄφθαρτον αὐτοῦ Σκῆνωμα. Σύλ-
λογος Ἀρχιερέων πανηγυρίζει,
καὶ Ἱερέων ἢ ὁμήγουρις, ἀγρυπνεῖ
Μοναστῶν δὲ ἡ χορεία, ἰκετεύ-

οντες Ἱεράρχην κλεινόν· πάσας
τῶν αἰρέσεων συγχύσεις κόπα-
σον, Ὁρθοδόξοις δωρούμενος τὴν
τοῦ Χριστοῦ ὁμόνοιαν, Ἐκκλη-
σίαις τὴν Εἰρήνην, καὶ τῷ Λαῷ
Σου μετάνοιαν.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

**Μακαρίζομέν Σε Θεοτόκε Παρ-
θένε, καὶ δοξάζομέν Σε, οἱ πι-
στοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν
ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον,
τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ κα-
ταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.**

Δοξολογία Μεγάλη.

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦ Ἐκτενὴς καὶ τὰ Πληρωτικά.

Ἀπόλυσις.

* * *

Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν

Τυπικὰ

Ὁ Ψαλμὸς ρβ΄, Ἦχος πλ. δ΄, ὡς καὶ
ὁ Ψαλμὸς ρμε΄, Ἦχος β΄.

Μακαρισμοὶ

Ἰστῶμεν Στίχους ζ΄ καὶ ψάλλο-
μεν ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, ἐκ
τῆς Ὠδῆς γ΄ καὶ ἐκ τῆς Ὠδῆς ζ΄.

Ἀπόστολος

Βλέπε Ἰανουαρίου ΙΗ΄, Πρὸς Ἑβραί-
ους ιγ΄ 7-16.

Βλέπε Ἐπίμετρον, σελ. 19.

Εὐαγγέλιον

Βλέπε, Ἰανουαρίου Λ΄, τὸ τῆς Θεῖ-
ας Λειτουργίας, ἐκ τοῦ κατὰ Ματ-
θαῖον ε΄ 14-19.

Βλέπε Ἐπίμετρον, σελ. 21.

* * *

Κοινωνικὸν

Ψαλμὸς ρια΄ 6.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

* * *

Μεγαλυνάριον

Ἦχος πλ. δ΄.

Χαῖρε Ἱεράρχα θαυματουργέ, θεῖε Ἰωάννη, τῶν ποιμένων ὑπο-
γραμμέ· Ῥωσίας ὁ γόνος, θεράπων τῆς Παρθένου, προστάτευε
τιμῶντας, Θήκην Λειψάνου Σου.

* * *

Δίστιχον

Ἰωάννη, δέξαι μου τοῦτον τὸν πόνον,
Ὅν Σοι ἐξύφανον εὐχαῖς Πατρός μου.

†

Τῷ δὲ Δοτῆρι
καὶ Εὐεργέτῃ Θεῷ ἡμῶν,
τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ θεῷ Παρακλήτῳ,
δόξα, προσκύνησις,
καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!

Οἱ δύο σύγχρονοί μας Ρῶσοι Ἅγιοι
Ἰωάννης († 1966) καὶ Φιλάρετος († 1985).

Ἐπίμετρον

Εὐαγγέλιον Ὁρθρου

Ἰωάννου ι' 9-16. Βλ. Εὐαγγελιστάριον, Ἰανουαρίου Α', Τριῶν Ἱεραρχῶν, εἰς τὸν Ὁρθρον.

[Εἶπεν ὁ Κύριος:] Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει.

Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν.

Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων·

Ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.

Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.

Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν·

Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατὴρ καὶ γὼ γινώσκω τὸν Πατέρα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· καὶ ἐκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν.

Ἀπόστολος

Πρὸς Ἑβραίους ιγ' 7-16. Βλ. Ἀποστολάριον, Ἰανουαρίου ΙΗ', Ἀγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου.

Α. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος δ'. Δανιὴλ γ' 2-3 (Ὕμνος Τριῶν Παίδων).

Δ. Πρόσχωμεν!

Λ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. (δις)

Α. Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Λ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δ. Σοφία!

Α. Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δ. Πρόσχωμεν!

[Ἀδελφοί·] Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν.

Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε. Καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες.

Ἔχομεν Θυσιαστήριον ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ Σκηνῇ λατρεύοντες.

ῶν γὰρ εἰσφέρεται ζῶων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς.

Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἀγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου Αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε.

Τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς Αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς τὸν ὀνειδισμόν Αὐτοῦ φέροντες.

Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.

Δι' Αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντὸς τῷ Θεῷ, τοῦτ' ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ.

Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

Α. Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'. Ψαλμὸς μγ', Ψαλμὸς λγ'.

Δ. Πρόσχωμεν!

Λ. Ἀλληλουῖα. (γ')

Α. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Λ. Ἀλληλουῖα. (γ')

Α. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Λ. Ἀλληλουῖα. (γ')

Δ. Σοφία· ὀρθοὶ ἀκούσωμεν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ι. Εἰρήνη πᾶσι!

Λ. Καὶ τῷ πνεύματί Σου.

Ι. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δ. Πρόσχωμεν!

Λ. Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι!

Εὐαγγέλιον Θείας Λειτουργίας

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ε΄ 14-19. Βλ. Εὐαγγελιστάριον, Ἰανουαρίου Δ΄, Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὸ τῆς Θείας Λειτουργίας.

[Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς:] Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη.

Οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν Νόμον ἢ τοὺς Προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.

Ἄμην γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἄν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἧ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ Νόμου ἕως ἄν πάντα γένηται.

Ὅς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν Ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν. Ὅς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Α. Ἀναγνώστης. **Δ.** Διάκονος. **Ι.** Ἱερεὺς. **Λ.** Λαός.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης.
(1934-1950)

«Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἑβρ. ιγ' 8)

Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Θαυματουργοῦ (Μαξίμοβιτς), Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς

1. Στὴν Ρωσία (1896-1921)

Ο Ἅγιος Ἰωάννης γεννήθηκε τὴν 4ῃ Ἰουνίου τοῦ 1896 στὴν ἐξοχικὴ κατοικία τῶν γονέων του, ἀπογόνων ἀριστοκρατίας, Βόριδος Ἰβάνοβιτς καὶ Γλαφύρας Μιχαήλοβνα Μαξίμοβιτς, στὴν πολίχνη Ἀντάμοβκα τοῦ νομοῦ Χάρκωβ (σημερινῆς Οὐκρανίας) καὶ στὸ Ἅγιο Βάπτισμα ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Οἱ πρόγονοί του ἀπὸ τὸν πατέρα του ἦσαν Σερβικῆς καταγωγῆς. **Ε**νας ἀπὸ τοὺς προγόνους του, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μητροπολίτης τοῦ Τομπόλσκ, ἦταν ἀσκητὴς ὑψηλῆς πολιτείας, ιεραπόστολος καὶ συγγραφεὺς πνευματικῶν ἔργων. **Ε**ζήσε κατὰ τὸ πρῶτο ἡμισυ τοῦ 18ου αἰ. καὶ ἡ Διακήρυξις τῆς Ἀγιότητός του (1916) ἦταν ἡ τελευταία, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν βασιλεία τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Νικολάου Β' (1868-1918).

Ο Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν φιλήσυχο καὶ ὑπάκουο παιδί. **Η** ἀδελφή του ἐνθυμεῖται, ὅτι οἱ γονεῖς του τὸν ἀνέθρεψαν εὐκολα. **Σ**κεπτόμενος γιὰ τὸ μέλλον, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐφηβείας του, δὲν ἀπεφάσιζε γιὰ τὴν πορεία του, διότι δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀφιέρωσί του στὸν στρατιωτικὸ ἢ δημόσιο βίο. **Α**ισθανόταν μόνον, ὅτι ἡ μελλοντικὴ του ζωὴ θὰ διαπνεόταν ἀπὸ μία ἀνυπέρβλητη ἐπιθυμία γιὰ τὴν Ἀλήθεια, πὺ καλλιιεργήθηκε μέσα του ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐνέπνευσαν τὰ παραδείγματα τῶν ἀνθρώπων πὺ ἐθυσίασαν τὴν ζωὴ τους ὑπὲρ τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Ἅγιος Ἰωάννης
Μητροπολίτης
Τομπόλσκ
(† 10.6.1715).

Σὲ ἡλικία ἔνδεκα ἐτῶν ἄρχισε τὴν μόρφωσί του στὴν Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία τῆς Πολτάβας. **Η**ταν ὑποδειγματικὸς φοιτητῆς, ἀλλὰ ἀντιπαθοῦσε δύο μαθήματα: τὴν γυμναστικὴ καὶ τὸν χορό. **Τ**ὸν ἀγαποῦσαν στὴν Ἀκαδημία, ὅμως αὐτὸς αἰσθανόταν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ἄλλη ὁδό. **Η** ἰδέα αὐτὴ ἀνα-

Ἅγιος, ὡς νέος
στὴν Οὐκρανία.

Ὁ Ἅγιος,
ὡς φοιτητῆς
στὸ Χάρκωβ.

πτύχθηκε ἀπὸ τὶς ἐπαφές του μὲ δύο γνωστοὺς Καθηγητάς του θρησκευτικῶν στὴν Ἀκαδημία, τὸν Πρωτοπρεσβύτερο Σέργιο Τσετβέρικωφ, συγγραφέα βιβλίων περὶ τοῦ Ἁγίου Παΐσιου Βελιτσκόφσκυ καὶ τῶν Γερόντων τῆς Ἐρήμου τῆς Ὀπτινα, καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς τοπικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀρχιμανδρίτη Βαρλαάμ.

Ἡ ἡμέρα συμπληρώσεως μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ ἔτη τῶν σπουδῶν τοῦ Μιχαὴλ Μαξίμοβιτς στὴν Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία συνέπεσε μὲ τὴν ἐνθρόνισι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου Κραποβίτσκυ στὴν Καθέδρα τοῦ Χάρκωβ. Αὐτὸς ὁ περίφημος Ἱεράρχης καὶ θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ κύριος ἐμπνευστῆς τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατριαρχικοῦ θεσμοῦ στὴν Ρωσία, ἀργότερα ἔγινε Μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλικίας καὶ τελικῶς ἀνεδείχθη ὡς Πρωθιεράρχης καὶ ὀργανωτῆς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς. Ὁ Ἱεράρχης αὐτὸς πάντοτε ἐνέπνεε τὴν ἐκκλησιόφιλη φοιτητικὴ νεολαία σὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ θέματα, χάρις στὸ κύριο γνώρισμά του: τὴν εὐλικρινῆ του ἀγάπη γι' αὐτήν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἄκουσε γιὰ τὸν νεαρὸ Μιχαὴλ Μαξίμοβιτς, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμιλοῦσαν στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους, καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἔτσι, στὸ Χάρκωβ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἔγινε πνευματικὸς ὁδηγὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ αὐτὴ ἡ σχέση διήρκεσε μέχρι τῆς Κοιμήσεως τοῦ πρώτου († 1936).

Στὴν πόλι αὐτὴ ὁ Μιχαὴλ ἐσπούδασε Νομικά, ἔλαβε τὸ πτυχίον του τὸ 1918 καὶ ὑπηρετήσῃ γιὰ τρία περίπου ἔτη στὰ Δικαστήρια τοῦ Χάρκωβ τὶς ἡμέρες ποὺ τὴν Οὐκρανία ἐξουσίαζε ὁ Κοζάκος Σκαραπάτσκυ. Ἀλλὰ, ἡ καρδιά τοῦ μελλοντικοῦ Ἱεράρχου ἦταν μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο. Δαπανοῦσε ὅλον τὸν ἐλεύθερον χρόνον του στὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου μελετοῦσε πνευματικὰ συγγράμματα, εἰδικὰ τοὺς Βίους τῶν Ἁγίων.

«Ὅταν σπούδαζα τὴν κοσμικὴ ἐπιστήμην», εἶπε ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν ἐκλογή του στὴν Ἀρχιερωσύνη, «ὅλο καὶ περισσότερο ἐμβάθυνα στὴν ἐπιστήμην τῶν ἐπιστημῶν, στὴν σπουδὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς».

Ἐπισκεπτόμενος τὸ Μοναστήριον, ὅπου διέμενε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος, ὁ Μιχαὴλ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσεύχεται στὸν τάφον ἑνὸς ἀσκητοῦ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΗ' αἰ., τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μελετίου Λεόντιεβιτς, ἑνὸς βαθειὰ εὐλαβομένου, ἀλλὰ μὴ ἀνακηρυγμένου, δικαίου. Ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ Ἁγίου ἐτρώθη ἀπὸ τὴν δίψαν γιὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πραγματικοῦ σκοποῦ καὶ δρόμου τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Στὸν Μιχαὴλ ἐπίσης προεκάλεσε βαθειὰ ἐντύπωσιν ὁ Ἐπίσκοπος Βαρνάβας, ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Σερβίας, κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του στὸ Χάρκωβ. Ὁ νέος Σέρβος Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀντώνιον, διηγῆθηκε σὲ αὐτὸν τὴν θλίψιν τοῦ Σερβικοῦ λαοῦ ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν. Αὐτὸ συνέβη τὸν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος Κραποβίτσκυ.

Ὁ Πατριάρχης Σερβίας Βαρνάβας.

Ἰανουάριο τοῦ 1917, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων, ὅταν οἱ Σέρβοι, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦσαν κατὰ τὸν Α΄ Παγκόσμιον Πόλεμον ἐναντίον τῆς Γερμανίας, Αὐστρο-ουγγαρίας, Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας, δὲν εἶχαν πλέον καθόλου ἐδάφη ἐλεύθερα ἐχθρικῆς κατοχῆς. Χάρις στὴν ἔμπνευσι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου, ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ὑποστήριξι τῶν Σέρβων ἦταν ὁμόφωνος. Μέσω αὐτοῦ τοῦ παραδείγματος, ὁ Μιχαὴλ ἀνεγνώρισε τὴν καθολικὴν σημασίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ἑνὸς Ἐπισκόπου νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἀνάγκας ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν. Μὲ τὴν σειράν του, ὁ Ἐπίσκοπος Βαρνάβας, ὅταν ἔγινε Πατριάρχης, ἦταν πολὺ φιλόξενος καὶ ἐξυπηρετικὸς στὴν Ἱεραρχία τῆς ἐμπεριστατοῦ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς.

2. Στὴν Γιουγκοσλαβία (1921-1934)

Ἡ Ρωσικὴ ἐπανάστασις ἀνάγκασε τὸ 1921 τὴν οἰκογένειαν Μαξιμίμοβιτς νὰ ξενιτευθῆ στὴν Γιουγκοσλαβία, ὅπου ὁ Μιχαὴλ ἐσπούδασε Θεολογία στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἁγίου Σάββα στὸ Βελιγράδι καὶ πῆρε τὸ πτυχίον του τὸ 1925.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν του, ἐκάρη Ἀναγνώστης στὸ Βελιγράδι ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος κατόπιν, τὸ 1926, τὸν ἔκειρε Μοναχὸν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μίλκοβο μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης, εἰς τιμὴν τοῦ μακρυνοῦ συγγενοῦς του καὶ ἀνακηρυγμένου πρόσφατα τότε Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Τομπόλσκ, καὶ σύντομα τὸν ἐχειροτόνησε Ἱεροδιάκονο. Στὴν ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ νεαρὸς Μοναχὸς ἔγινε Ἱερομόναχος ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Τσελιαμπίνσκ Γαβριήλ.

Αὐτὰ τὰ χρόνια ἦταν Καθηγητὴς θρησκευτικῶν σὲ Σερβικὸ Λύκειον καὶ τὸ 1929 διωρίσθηκε στὴν Ἱερατικὴ Σχολὴ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὴν πόλιν Βιτώλια (Μοναστήριον), ἡ ὁποία ἀνήκει στὴν Ἐπισκοπὴν Ἀχρίδος.

Στὰ Βιτώλια ὁ Ἅγιος ἐκέρδισε τὴν ἀγάπην τῶν φοιτητῶν του καὶ ἐδῶ ἔγιναν γνωστοὶ οἱ πνευματικοὶ του ἀγῶνες. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης προσευχόταν διαρκῶς, τελοῦσε καθημερινῶς τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἢ παρευρίσκετο σὲ Αὐτὴν καὶ μετελάμβανε τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, νήστευε αὐστηρῶς καὶ συνήθως ἔτρωγε μία φορὰ τὴν ἡμέραν, ἀργὰ τὸ βράδυ. Ὁ Ἅγιος, μὲ πατρικὴν ἀγάπην, ἐμφύτευε ὑψηλὰ πνευματικὰ ἰδεώδη στοὺς σπουδαστάς, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν πρῶτον τὴν μεγάλην πνευματικὴν του ἄθλησιν: παρετήρησαν ὅτι ποτὲ δὲν ξάπλωνε γιὰ νὰ κοιμηθῆ! Ὁ ὕπνος τὸν ἐπισκεπτόταν μετὰ ἀπὸ ὑπερβολικὴν κόπω-

Ὁ Ἅγιος ἐν μέσῳ φοιτητῶν στὰ Βιτώλια.

‘Ο Άγιος, ως Ίερομόναχος (1926).

σι καὶ συνήθως γονατισμένον στὴν γωνία τοῦ κελλίου του, κάτω ἀπὸ τὶς Ἅγιες Εἰκόνες.

‘Ο Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπαρχίας ἐκείνης, ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ σοφία του Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ὁ σύγχρονος «Χρυσόστομος τῶν Σέρβων», ὅπως ἐπιτυχῶς ἀπεκλήθη, ἐκτιμοῦσε καὶ ἀγαποῦσε τὸν νεαρὸ Ἱερομόναχο Ἰωάννη. Μία ἡμέρα, ὅταν ἐφευγε ἀπὸ τὴν Σχολὴ μετὰ ἀπὸ ἐπίσκεψί του, ἐστράφη σὲ μιὰ ομάδα σπουδαστῶν καὶ εἶπε: «**Παιδιά, νὰ ἀκοῦτε τὸν π. Ἰωάννη, εἶναι Ἅγγελος Θεοῦ σὲ μορφὴ ἀνθρώπου.**»

Οἱ ἴδιοι οἱ σπουδασταὶ ἦσαν πεπεισμένοι, ὅτι ὁ Ἅγιος ζοῦσε ἀγγελικὴ ζωὴ. **Ἡ** ὑπομονὴ καὶ ἡ ταπείνωσίς του ὠμοιάζαν πρὸς τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ταπείνωσι τῶν μεγάλων ἀσκητῶν καὶ ἀναχωρητῶν. **Ἦ**ταν γεμᾶτος ἀγάπη πρὸς ὅλους, ιδίως τὰ παιδιά, ἐξυπηρετικὸς, ἀπλοῦς, πρόσχαρος, πρᾶος, συμπαθὴς, ἐλεήμων. **Π**οτὲ δὲν τὸν εἶδε κανεὶς θυμωμένο, ποτὲ δὲν κατέκρινε κάποιον, ποτὲ δὲν ὠμιλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του. **Ζ**οῦσε τὰ γεγονότα τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, σὰν νὰ τὰ ἐβλεπε ἐνώπιόν του. **Π**άντοτε ἐγνώριζε τὸ κεφάλαιο τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιὰ νὰ εὔρη ἓνα γεγονὸς καί, ὅταν χρειάζόταν, μποροῦσε πάντοτε νὰ ἀναφέρῃ τὸ ἐδάφιο.

Ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ιδιομορφία κάθε σπουδαστοῦ, ὥστε σὲ κάθε στιγμή μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἤξερε ἢ δὲν ἤξερε ὁ σπουδαστής. **Ο** Ἅγιος εἶχε ἓνα εἰδικὸ χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεό: μιὰ ἐξαιρετικὴ μνήμη. **Ἐ**πομένως, μποροῦσε νὰ βαθμολογῇ τοὺς σπουδαστὰς του, χωρὶς νὰ ἀνατρέχῃ σὲ ἀρχεῖα καὶ σημειώσεις. **Ἡ** ἀγάπη συνέδεε τὸν π. Ἰωάννη καὶ τοὺς σπουδαστὰς μεταξύ τους. **Γ**ι’ αὐτοὺς ὁ Ἅγιος ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. **Ἄ**ν παρατηροῦσαν κανένα ἐλάττωμα σ’ αὐτόν, οὔτε στὴν ὁμιλία του (εἶχε μιὰ ἐλαφρὰ βραδυγλωσσία). **Ἄ**ν ὑπῆρχε πρόβλημα προσωπικὸ ἢ κοινό, τὸ ὁποῖο νὰ μὴν μποροῦσε αὐτὸς νὰ ἐπιλύσῃ ἀμέσως. **Ἄ**ν ὑπῆρχε ἐρώτησις, γιὰ τὴν ὁποία νὰ μὴν εὔρισκε ἀπάντησι, πού ἦταν πάντοτε ἀκριβῆς, σαφὴς, τέλεια καὶ πλήρης, διότι ἦταν πραγματικὰ μορφωμένος ἄνθρωπος. **Ἡ** μόρφωσίς του, ἡ σοφία του, βασιζόταν στὸ πιὸ σταθερὸ θεμέλιο: τὸν φόβο τοῦ Κυρίου. **Ο** Ἅγιος προσευχόταν θερμὰ γιὰ τοὺς σπουδαστὰς του. **Τ**ὶς νύκτες ἐφρόντιζε στοργικὰ γιὰ τὸν καθένα: τακτοποιοῦσε τὸ προσκέφαλο τοῦ ἐνός, τὸ σκέπασμα τοῦ ἄλλου. **Ἐ**ξερχόμενος τοῦ θαλάμου, εὐλογοῦσε τὸν κοιμώμενο μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπομακρυνόταν ἀθόρυβα.

Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης δὲν ἔτρωγε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μικρὸ πρόσφορο καθημερινῶς: τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὴν Μεγάλῃ Ἐβδομάδα. **Τ**ὸ Μέγα Σάββατο τὸ σῶμά του ἦταν τελείως ἐξαντλημένο... **Ἄ**λλὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀνακαινιζόταν καὶ ἐπανακτοῦσε τὶς δυνάμεις του... **Σ**τὸν Ὅρθρο τοῦ Πάσχα ἀναφωνοῦσε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» σὰν ὁ Χριστὸς νὰ ἀναστηνόταν ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν νύκτα... **Τ**ὸ πρόσωπό του

έλαμπε... **Ἡ** πασχάλια χαρά, πὸ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τὸν Ἅγιο, μεταδιδόταν στὸν καθένα μέσα στὴν Ἐκκλησία... **Ὁ**ποιοὺς ἦταν στὸν Ναὸ μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸ Πάσχα, τὸ δοκίμαζε αὐτό.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἄρχισε νὰ συγγράφῃ ἀξιόλογα πνευματικὰ κείμενα, ὅπως μία μελέτη γιὰ τὴν τιμὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, διακρινόμενη γιὰ τὴν μεστότητα καὶ ἀκρίβειά της. **Τ**ὴν δραστηριότητά του αὐτὴν συνέχισε μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου του. **Ἄ**ν καὶ δὲν μᾶς ἄφησε συστηματικὰ ἔργα, τὰ συνεχῆ ἄρθρα του στὸν ἐκκλησιαστικὸ τύπο τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἀργότερα οἱ Ἐκθέσεις του στὴν Σύνοδο, εἶναι σαφῶς ἐρριζωμένα στὴν Ὀρθόδοξη Πατερικὴ Θεολογία, καὶ διακρίνονται γιὰ τὴν βαθειὰ πνευματικότητα, τὴν μετριοπάθεια καὶ νηφαλιότητα, τὴν λιτότητα καὶ σαφήνεια, τὴν πληρότητα καὶ γλαφυρότητά τους. **Σ**τὸν εὐλαβῆ ἀναγνώστη εἶναι αἰσθητό, ὅτι ἡ συγγραφικὴ παραγωγή τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου ἐκφράζει τὰ ἐν Χριστῷ βιώματά του, γι' αὐτὸ εὐωδιάζει καὶ καταθέλλει τὴν ψυχὴ.

Ἴσως αὐτὸ τὸ ιδιαίτερο θεολογικὸ χάρισμα τοῦ εὐλογημένου Ἰωάννου θὰ εἶχε διαπιστώσει πρῶϊμα ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος Κραποβίτσκι, γι' αὐτὸ καὶ ὅταν τὸν χειροτόνησε Ἐπίσκοπο τοῦ ἀπηύθυνε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴ προτροπὴ:

«Ἀγάπα τὴν θεολογία καὶ προσπάθησε νὰ διεισδύῃς στὰ βάθη της. Μὲ αὐτὴν φώτιζε τὴν ψυχὴ σου καὶ τὶς ψυχὰς τῶν γύρω σου, καὶ μὲ τὴν μάθησί σου δίδε στὸν νοῦ σου ψυχοσωτήρια τροφή...».

3. Στὴν Κίνα (1934-1949)

Τὸ 1934, ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς ἀπεφάσισε νὰ ἀνυψώσῃ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη στὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα καὶ νὰ τὸν διορίσῃ στὴν πόλι Σαγγάη, ὡς Βοηθὸ Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας τῆς Κίνας, ὅπου ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πολυπληθὴς Ρωσικὴ παρουσία μεταναστῶν ἐξ αἰτίας κυρίως τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Κομμουνισμοῦ στὴν πατρίδα τους.

Γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Ἅγιο τίποτε δὲν ἦταν περισσότερο ἀπόμακρο ἀπὸ τὴν σκέψι αὐτῆ, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν διήγησι μᾶς γνωστῆς του στὴν Σερβία. **Τ**ὸν συνάντησε στὸ *τραμ* καὶ τὸν ἐρώτησε, γιὰ ποῖο λόγο εἶχε ἔλθει στὸ Βελιγράδι. **Ἀ**πάντησε ὅτι ἦλθε, διότι κατὰ λάθος ἔλαβε μήνυμα γιὰ κάποιον ἄλλο Ἱερομόναχο Ἰωάννη, τὸν ὁποῖον θὰ ἔκαναν Ἐπίσκοπο. **Ὁ**ταν τὸν συνάντησε τὴν ἐπομένη ἡμέρα, τῆς εἶπε ὅτι τὸ λάθος ἦταν χειρότερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ περίμενε, διότι ἔμαθε ὅτι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ χειροτονήσουν Ἐπίσκοπο αὐτὸν τὸν ἴδιο!

Ὁταν ἀντέταξε στὴν Σύνοδο, ὅτι ἦταν βραδύγλωσσος, τοῦ εἶπαν ὅτι καὶ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς εἶχε τὴν ἴδια δυσκολία...

Ὁ Ἅγιος στὴν Σαγγάη τῆς Κίνας.

Ἅγιος Ἰωάννης ἡγίας Παναγίας Ἐγγυητριάς. Σαγγάη Κίνας.

Ἡ Χειροτονία ἐγένετο τὴν 28η Μαΐου τοῦ 1934. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν ὁ τελευταῖος Ἐπίσκοπος, τὸν ὁποῖον ἐχειροτόνησε ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος.

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος ἐφθάσε στὴν Σαγγάη ἀπὸ τὴν Σερβία τὴν 21η Νοεμβρίου τοῦ 1934, ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Πολλὸς κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν νέο του

Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ὀλόκαρδα ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του καὶ πολὺ σύντομα ἀνεδείχθη μίᾳ ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς Σαγγάης.

Ἡ ὀλοκλήρωσις τοῦ τεραστίου Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ὡς καὶ ἡ ἐπίλυσις ἐνὸς χρονίζοντος ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος, τὸν ἀνέμεναν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης σύντομα εἰρήνευσε τὰ πράγματα καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀποκατέστησε σχέσεις μὲ τοὺς Σέρβους, Ἑλληνας καὶ Οὐκρανοὺς στὴν Δικαιοδοσία του. Ἐπίσης, ὀλοκλήρωσε τὴν κατασκευὴ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ἀφιερωμένου στὴν τιμὴ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνας «Ἐγγυήτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν» καὶ τοῦ τριώροφου Ἐκκλησιαστικοῦ Οἴκου μὲ καμπαναριό. Πρόσεξε ἰδιαιτέρως τὴν πνευματικὴ μόρφωσι τῶν νέων.

Ἐδίδασκε ὁ ἴδιος θρησκευτικὰ στὶς μεγαλύτερες τάξεις τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ πάντοτε ἦταν παρὼν στὶς ἐξετάσεις γιὰ τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Σαγγάης. Ἦταν ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ὁδηγὸς στὴν κατασκευὴ Ναῶν, νοσοκομείων, ἀσύλων γιὰ τοὺς ψυχασθενεῖς, ὀρφανοτροφείων, γηροκομείων, ἐντευκτηρίων καὶ ἐν συντομίᾳ ὅλων τῶν κοινωνικῶν δραστηριοτήτων τῶν Ρώσων στὴν Σαγγάη.

Ὁ Ἅγιος, ἐνωμένος μὲ τὸ ποίμνιό του, συμμετεῖχε ἀπ' εὐθείας σὲ ὅλες τὶς πρωτοβουλίες τῶν ὀργανισμῶν τῶν μεταναστῶν, ἀλλὰ –παρὰ τὶς ποικίλες αὐτὲς ποιμαντικὲς ἀπασχολήσεις του– ἔμενε ξένος γιὰ τὸν κόσμον.

Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς μιᾶς ἐντονῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ μιᾶς ζηλευτῆς ἐξωτερικῆς δραστηριότητος ἦταν τὸ πολὺ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς προσωπικότητός του σὲ ὅλη τὴν διάρκειά τῆς πολυτάραχης ποιμαντικῆς του πορείας.

Ἦταν ἄνθρωπος τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς μὲ κέντρο τὴν Θεία Εὐχαριστία καὶ τὴν Θεία Λατρεία· ἀπὸ ἐκεῖ ἀντλοῦσε τὴν δύναμι καὶ τὴν ἀγιότητα.

Ἐνας συνεπίσκοπός του γράφει σχετικὰ:

«Ὁπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης, τὸ παράδειγμα τοῦ ὁποῖου ἀκολουθοῦσε ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης, ἡ πλήρης Χάριτος δύναμις του προερχόταν πρωτίστως ἀπὸ τὴν καθημερινή του συμμετοχὴ στὰ Ἅγια Μυστήρια. Ἀργότερα, θὰ κατέλυε χωρὶς βιασύνη τὰ Ἅγια Δῶρα, παραμένοντας ἐπ' ἀρκετὸν στὸ Ἱερὸ Βῆμα, εἰδικὰ τὶς καθημερινές, ὅταν ὁ ἴδιος τελοῦσε τὴν Θεία

Ἅγιος στὴν Σαγγάη τῆς Κίνας.

Λειτουργία. **Ἡ** προσευχή του καὶ τὸ τι αὐτὲς τὶς στιγμὲς ζοῦσε εἶναι ἓνα μυστήριον, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν τολμοῦμε καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ὁμιλήσουμε. **Ἐκτὸς αὐτοῦ**, ἦταν πάντοτε σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸν λαὸ – ἀκούγοντάς τον, βοηθώντας τον – καὶ σὲ πνευματικὴ κοινωνία μὲ τοὺς Ἁγίους... **Ὁ** Βλαντίκα Ἰωάννης ὅταν ταξίδευε, ἔπαιρνε μαζί του μία πλήρη σειρὰ λειτουργικῶν βιβλίων...».

Ὁ Ἅγιος μὲ τὸν π. Ἡλία Βέν. Σαγγάη Κίνας.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του στὴν Σαγγάη, ὅπως καὶ πρὶν, λειτουργοῦσε καθημερινῶς. **Ὅπου** καὶ νὰ εὐρίσκετο, ποτὲ δὲν παρέλειπε τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες. **Κάποτε**, λόγῳ τῆς συνεχοῦς ὀρθοστασίας, τὸ πόδι του πρήσθηκε πάρα πολὺ καὶ ἡ ἰατρικὴ ὁμάδα πού τὸν ἐξέτασε φοβόταν γιὰ γάγγραινα. **Τοῦ** συνέστησαν νὰ νοσηλευθῆ ἀμέσως. **Ὁ** Ἅγιος ἀρνήθηκε. **Τότε** οἱ ῥῶσοι ἰατροὶ ἐμήνυσαν στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ, ὅτι δὲν ἀνελάμβαναν εὐθύνη γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς. **Τὰ** μέλη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς, μετὰ ἀπὸ ἐξαντλητικὰς νοουθεσίες, ἀκόμη καὶ ἀπειλές, ἀνάγκασαν τὸν Ἅγιο νὰ συμφωνήσῃ καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ νοσοκομεῖο. **Τὸ** ἀπόγευμα ὁμως ἔφυγε ἀπὸ αὐτὸ μόνος του καὶ στὶς 6 μ.μ. προΐστατο τῆς Ἀγρυπνίας τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐνῶ τὸ πρῆξιμο εἶχε τελείως ἐξαφανισθῆ!...

Ὁ Ἅγιος ἐπιτελοῦσε ὅλο τὸν κύκλο τῶν καθημερινῶν Ἀκολουθιῶν, χωρὶς καμμία περικοπὴ, καὶ στὸ Ἀπόδειπνο διάβαζε – ὡς ὑπερβολικὰ φιλοάγιος – μέχρι καὶ πέντε ἢ παραπάνω Κανόνες πρὸς τιμὴν τῶν ἑορταζομένων Ἀγίων τῆς ἡμέρας. **Ἄν** ἐπέτρεπε ὁμιλίες χωρὶς μεγάλη ἀνάγκη στὸ Ἱερὸ Βῆμα καὶ προσωπικῶς ἐφρόντιζε γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν πού διακονοῦσαν, μάλιστα δὲ ἔγραψε ἓνα «Τυπικὸν Συμπεριφορᾶς» γι' αὐτά, τὸ ὁποῖο μὲ αὐστηρότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγάπη, τὰ ἀνάγκαζε νὰ συμμορφώνωνται. **Μετὰ** τὴν Θεία Λειτουργία παρέμενε στὸ Ἱερὸ δύο καὶ τρεῖς ὥρες ἐν προσευχῇ καὶ θεωρίᾳ καὶ μία φορὰ εἶπε: **«Πόσο** δύσκολο εἶναι νὰ ἀρπαγῆς ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς στὴν κοσμικὴ τύρβη!». **Τὴν** νύκτα παρέμενε ἄγρυπνος...

Ἡ ἀσκητικὴ αὐτὴ ἀγωγὴ ἀντικατόπτριζε μία βαθεὴ ἐσωτερικὴ ζωὴ, πλούσια σὲ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ξεχειλίζαν πρὸς τὰ ἔξω, ἂν καὶ ὁ Ἅγιος προσπαθοῦσε νὰ τὰ καλύπτῃ μὲ τὸ πέπλο τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς διὰ Χριστὸν σαλότητος: οἱ πιστοὶ ὠμολογοῦσαν, ὅτι πολλὰς φορὰς τὸν ἔβλεπαν μέσα στὸ Ἄκτιστο Φῶς, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἄλλοτε μέσα στὸ Ἱερὸ Βῆμα καὶ ἄλλοτε ὅταν ἐκέρυττε!...

Ὁ Ἅγιος ἐν τῷ Φωτί. Θεία Λειτουργία στὴν Τυνησία.

Ποτὲ δὲν ἔκανε «κοινωνικὰς ἐπισκέψεις», παρὰ ἐμφανιζόταν ξαφνικὰ σ' αὐ-

Ὁ Ἅγιος ἐν μέσῳ τῶν ὀρφανῶν του.

τοὺς ποὺ εἶχαν ἀνάγκη, ἀπροσδόκητα, κάθε στιγμή μὲ ὅποιεσδήποτε καιρικές συνθήκες καὶ τὶς πιὸ ἀσυνήθιστες ὥρες. **Κ**αθημερινῶς ἐπισκεπτόταν τοὺς ἀρρώστους μὲ τὴν Θεία Μετάληψι. **Τ**ακτικὰ τὸν ἔβλεπαν βραδυνὲς ὥρες, μὲ κακοκαιρία, στοὺς δρόμους τῆς Σαγγάης, μὲ τὴν ἐπισκοπικὴ ράβδο στὸ χέρι καὶ τὸ ρᾶσό του νὰ ἀνεμίζει. **Σ**τὴν ἐρώτησι, ποῦ πηγαίνει μὲ τέτοιο καιρὸ, ἀπαντοῦσε: «**Π**ρέπει νὰ ἰδῶ τὸν τάδε ἐδῶ πλησίον...». **Ἄ**λλ' ὅταν τὸν συνώδευαν, αὐτὸ τὸ «ἐδῶ πλησίον» ἦταν μερικὰ χιλιόμετρα!...

«**Ὁ**ταν μεριμνᾷς γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων», ἔλεγε ὁ Ἅγιος, «πρέπει νὰ θυμᾶσαι, ὅτι ἔχουν καὶ σωματικὲς ἀνάγκες, οἱ ὁποῖες ἐκδηλώνουν ἔντονα τὴν παρουσία τους. **Δ**ὲν μπορείς νὰ κηρύττης τὸ Εὐαγγέλιο, χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύης ἀγάπη στὰ ἔργα». **Μ**ία ἔκφρασις τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης τοῦ Ἁγίου ἦταν ἡ ἴδρυσις τοῦ Ὁρφανοτροφείου τοῦ Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνσκ, γιὰ ὀρφανὰ καὶ γιὰ παιδιὰ πτωχῶν γονέων. **Σ**υγκέντρωσε μερικὲς γυναῖκες καὶ μὲ τὴν βοήθειά τους ἄρχισε μὲ ὀκτῶ παιδάκια. **Μ**ὲ τὸν καιρὸ τὸ Ὁρφανοτροφεῖο προώδευσε τόσο πολὺ, ὥστε φιλοξένησε ἑκατοντάδες παιδιὰ στὰ δεκαπέντε χρόνια τῆς λειτουργίας του. **Ὁ** ἴδιος ὁ Βλαντίκα μάζευε τὰ ἀρρώστα καὶ πεινασμένα παιδιὰ ἀπὸ δρόμους καὶ σκοτεινὰ σοκάκια τῆς Σαγγάης. **Μ**ία φορὰ ἔφερε ἓνα κοριτσάκι στὸ Ὁρφανοτροφεῖο, τὸ ὁποῖο «ἀγόρασε» ἀπὸ ἓναν Κινέζο γιὰ ἓνα μπουκάλι βότκα!...

Ὁὶ πιστοὶ τῆς Ἐπαρχίας τῆς Σαγγάης ἔτρεφαν βαθειὰ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιερέα τους, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἀποσπάσματα ἐπιστολῆς τους πρὸς τὸν Μητροπολίτη τοῦ Χαρμπὶν Μελέτιο τὸ 1943:

«Ἐμεῖς οἱ λαϊκοὶ δὲν μπορούμε οὔτε νὰ προσεγγίσουμε τὶς εὐρεῖς γνώσεις του τῆς θεολογίας, τῆς πολυμαθείας του, τῶν ὀμιλιῶν του, βαθέως ἐμποτισμένων ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Πίστι, οἱ ὁποῖες ἐκφωνοῦνται σχεδὸν καθημερινῶς καὶ ἐκδίδονται τακτικῶς. Ἐμεῖς, ὁ λαὸς τῆς Σαγγάης, θὰ ὀμιλήσουμε γι' αὐτὸ ποὺ βλέπουμε καὶ αἰσθανόμεθα στὴν πολυεθνικὴ πόλι μας, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἐπισκόπου μας, αὐτὸ ποὺ βλέπουμε μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ μάτια μας καὶ αὐτὸ ποὺ αἰσθανόμεθα μὲ τὴν χριστιανικὴ καρδιά μας... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεώς του: τὸ λυπηρὸ φαινόμενο τοῦ διχασμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν σταμάτησε· ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Ἁγίου Τύχωνος Ζαντόνσκ, τὸ ὁποῖο τρέφει, ἐνδύει καὶ μορφώνει 200 παιδιὰ, κτίσθηκε ἐκ τοῦ μηδενός· σταδιακῶς, ἡ κατάστασις τοῦ πτωχοκομείου τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου τοῦ Ἐλεήμονος καλυτέρευσε· τοὺς ἀρρώστους σὲ ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς Σαγγάης ἐπισκέπτονται Ἱερεῖς

καὶ τοὺς μεταλαμβάνουν κανονικῶς καί, σὲ περίπτωσι θανάτου, ἀκόμη καὶ ἀστέγων, ἐπιτελεῖται εὐπρεπῆς κηδεΐα· τοὺς ψυχοπαθεῖς, οἱ ὅποιοι μένουν σὲ νοσοκομεῖο μακρὰ ἀπὸ τὴν πόλι, τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ ἴδιος προσωπικῶς· οἱ φυλακισμένοι ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ μεταλαμβάνουν σὲ Θ. Λειτουργίες ποὺ τελοῦνται στὶς φυλακὲς κάθε μῆνα. Δίδει σοβαρὴ προσοχὴ στὴν διαπαιδαγώγησι τῶν νέων μὲ τὸ αὐστηρὸ Ὁρθόδοξο καὶ ἐθνικὸ μας πνεῦμα. Σὲ πολλὰ μὴ ρωσικὰ σχολεῖα, τὰ παιδιά μας διδάσκονται θρησκευτικὰ μαθήματα. Στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς τῆς Κοινοτήτός μας βλέπουμε πῶς μᾶς ὀδηγεῖ, ὑπερασπιζόμενος ἐμᾶς καὶ τὶς αἰώνιες ρωσικὲς ἠθικὲς ἀρχές. **Ὅ**λες οἱ ὀμάδες τῶν αἰρετικῶν καὶ οἱ ὁμολογίες τῶν ἑτεροδόξων, κατανοοῦν πλέον, ὅτι τὸ νὰ πολεμήσουν τέτοιον στυλο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο. **Ὁ** Ἐπίσκοπός μας ἀκούραστα ἐπισκέπτεται τοὺς Ναοὺς, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ σχολεῖα, τὶς φυλακὲς, τὶς πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ὀργανώσεις, πάντοτε μεταφέρων μαζί του τὴν εἰρήνη καὶ τὴν πίστι. **Ἀ**πὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεώς του οὔτε ἓνας ἄρρωστος δὲν ἔμεινε χωρὶς τὴν εὐχὴ του καὶ τὴν προσωπικὴ του ἐπίσκεψι. **Μ**ὲ τὴν εὐχὴ τοῦ φωτιστοῦ μας πολλοὶ ἔλαβαν ἀνακούφισι καὶ ὑγεία. **Ἐ**κεῖνος, σὰν πυρσός, φωτίζει τὴν ἀμαρτωλότητά μας, σὰν σήμαντρο ζυπνᾶ τὴν συνειδήσί μας καὶ διεγείρει τὶς ψυχές μας στὸν χριστιανικὸ ἀγῶνα, μᾶς προσκαλεῖ ὡς καλὸς ποιμὴν γιὰ λίγο νὰ ἀφήσουμε τὴν γῆ καὶ τὴν κοσμικὴ φθορὰ καὶ νὰ ἀνυψώσουμε τοὺς ὀφθαλμοὺς μας στὸν οὐρανό, “ὄθεν ἤξει ἡ βοήθεια ἡμῶν”. **Δ**ηλαδή, εἶναι παράδειγμα, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, “ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ” (Α΄ Τιμοθ. δ΄ 12)!».

Ὅι εὐσεβεῖς Ρῶσοι δὲν λάθεψαν στὴν ἐκτίμησι τοῦ ἔργου τοῦ ποιμένου αὐτῶν, ὁ ὅποιος ἦταν ἔτοιμος «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῦσαι» ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του.

Τὸ θαυματουργικὸ καὶ προορατικὸ χάρισμα τοῦ Ἁγίου ἦσαν πολὺ γνωστὰ στὴν Σαγγάη. **Μ**ία φορὰ τὴν Διακαινήσιμο ἑβδομάδα πῆγε στὸ ἑβραϊκὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀσθενεῖς ἐκεῖ. **Ὅ**ταν πέρασε ἀπὸ ἓναν θάλαμο, σταμάτησε μπροστὰ σὲ ἓνα χώρισμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιο ἦταν τὸ κρεβάτι μιᾶς ἐτοιμοθάνατης ἠλικιωμένης ἑβραίας. **Ἡ** οἰκογένειά της ἦταν ἐκεῖ καὶ ἀνέμενε τὸν θάνατό της. **Ὁ** Ἅγιος ἀνύψωσε τὸν Σταυρὸ πάνω ἀπὸ τὸ χώρισμα καὶ ἀναφώνησε δυνατὰ: «Χριστὸς Ἄνεστη!» καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, ὦ τοῦ θαύματος, ἡ ἐτοιμοθάνατη γυναίκα συνῆλθε καὶ ζήτησε νερό. **Τ**ὸ ἰατρικὸ προσωπικὸ ἔμεινε κατάπληκτο

Ὁ Ἅγιος στὸ γραφεῖο του, Σαγγάη Κίνας.

Στὸν καταυλισμὸ τῆς Διεθνούς Ὀργανώσεως Προσφύγων, στὴν νῆσο Τουμπάμπου στὶς Φιλιππίνες.

ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῆς γυναίκα, ἡ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἀπέθνησκε. Ἡ γυναίκα ἀνέρωσε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο!... Τέτοια περιστατικὰ εἶναι ἀναρίθμητα.

Μία φορὰ προσεκάλεσαν τὸν Ἅγιο νὰ μεταλάβῃ ἓναν ἐτοιμοθάνατο στὸ νοσοκομεῖο. Πῆρε τὰ Ἅγια Δῶρα καὶ πῆγε μαζὶ μὲ ἓναν ἄλλο Κληρικό. Ὄταν ἔφθασαν στὸ νοσοκομεῖο, συνάντησαν ἓναν νεαρὸ περίπου εἴκοσι ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε φουσαρμόνικα. Εἶχε ἤδη ἀναρρώσει καὶ ἦταν ἕτοιμος σὲ λίγο νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὁ Ἅγιος τὸν ἐφώναξε καὶ τοῦ εἶπε: «Θέλω νὰ σὲ μεταλάβω αὐτὴν τὴν στιγμή».

Ὁ νεαρὸς ἀμέσως ἐξωμολογήθηκε καὶ κοινώνησε. Κατάπληκτος ὁ Κληρικὸς ἐρώτησε τὸν Ἅγιο, γιατί δὲν πῆγε στὸν ἐτοιμοθάνατο, ἀλλὰ σταμάτησε στὸν νεαρὸ πὸν ἔδειχνε καλὰ στὴν ὑγεία του. Ὁ Ἅγιος ἀπάντησε ἀπλᾶ: «Αὐτὸς θὰ πεθάνῃ ἀπόψε. Ὁ ἄλλος, πὸν εἶναι βαρεῖα ἀσθενής, θὰ ζήσει πολλὰ χρόνια ἀκόμη». Καὶ ἔτσι ἀκριβῶς ἐγίνε!...

Ὁ Κύριος φανέρωσε παρόμοια θαύματα στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ διὰ τοῦ Ἁγίου Του...

Μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ Μητροπολίτου Μελετίου († 1946) καὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, οἱ ρῶσοι μετανάστει Κληρικοὶ ἐπιέσθησαν πολὺ ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, γιὰ νὰ ὑποταχθοῦν στὸν νέο πατριάρχη Μόσχας Ἀλέξιο Α΄, διάδοχο τοῦ πατριάρχου Σεργίου, ὁ ὁποῖος ὤθησε τὸ 1927 μὲ τὴν γνωστὴ «Διακήρυξί» του τὴν Ἐκκλησία σὲ συνεργασία μὲ τὴν ἄθρη Σοβιετικὴ ἐξουσία. Στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ σχεδὸν ὅλοι οἱ Ἱεράρχες ὑπετάγησαν στὸν νέο πατριάρχη.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἀρνούμενος τέτοια ὑποταγή, πιέσθηκε καὶ ἀπειλήθηκε ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του ἀρχιεπίσκοπο Βίκτωρα. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἁγίου πρὸς τὶς ἀπειλὲς αὐτὲς ἦταν ἀπλῆ: «Ὑποτάσσομαι στὴν Σύνοδο τῆς Διασπορᾶς καὶ θὰ ἀκολουθῶ τὴν ὁδὸ, τὴν ὁποία μοῦ ὑποδεικνύει».

Οἱ ἀπειλὲς προχώρησαν σὲ πράξεις. Τὸ ἐπίσημο περιοδικὸ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας χαρακτήρισε ὡς «σχισματικὸν» τὸν «βοηθὸ ἐπίσκοπο Ἰωάννη Μαξίμοβιτς» καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πεκίνου Βίκτωρ τοῦ ἐπέβαλε ἀργία. Ὁ Ἅγιος ἀγνόησε πλήρως τὶς ἀποφάσεις αὐτὲς καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἱερουργῆ ἀκόμα καὶ ἔξω ἀπὸ μερικὸς σφραγισμένους πλέον Ναοὺς του, μὲ τὴν συγκινητικὴ συμπαράστασι τοῦ λογικοῦ ποιμνίου του.

Μετὰ ἀπὸ μεγάλη καθυστέρησι, λόγῳ τῶν δυσχερῶν περιστάσεων, ἔφθασε ἐντολὴ ἀπὸ

Ὁ τριώροφος Ἐκκλησιαστικὸς Οἶκος μὲ καμπαναριό. Σαγγάη Κίνας.

τὴν Ἀρχιερατικὴ Σύνοδο τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία ἀνύψωνε τὸν Ἐπίσκοπο Ἰωάννη σὲ Ἀρχιεπίσκοπο μὲ ἀπ' εὐθείας ὑπαγωγή στὴν Σύνοδο.

Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις τῆς Κίνας καὶ οἱ Ἀρχεῖς τῆς Σαγγάης, ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη ὡς τὸν μοναδικὸ ἡγέτη τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν Κίνα.

4. Στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη (1951-1962)

Στὸ τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ '40, ὅταν οἱ Κομμουνισταὶ κατέλαβαν τὴν ἐξουσία στὴν Κίνα, οἱ Ρῶσοι ἀναγκάσθηκαν νὰ μεταναστεύσουν καὶ πάλι, οἱ περισσότεροὶ στὶς Φιλιππίνες.

Τὸ 1949 περίπου 5.000 πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Κίνα εὐρίσκοντο στὸν καταυλισμὸ τῆς Διεθνούς Ὁργανώσεως Προσφύγων στὴν νῆσο Τουμπαμπάου στὶς Φιλιππίνες.

Ἔμεναν σὲ σκηνὲς κάτω ἀπὸ τὶς πλέον πρωτόγονες συνθῆκες. **Ἐ**κεῖ ἔφεραν καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ ὀρφανοτροφείου, τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς ἀσθενεῖς. **Οἱ** ἀτυχεῖς πρόσφυγες διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν συνεχῆ ἀπειλή σφοδρῶν τυφῶνων, διότι ἡ νῆσος εὐρίσκεται ἀκριβῶς στὸν δρόμο τῶν φοβερῶν καὶ καταστρεπτικῶν αὐτῶν τροπικῶν κυκλώνων, οἱ ὁποῖοι περνοῦν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Κατὰ θαυμαστὸν πρᾶγματι τρόπον, στοὺς εἰκοσιεπτὰ μῆνες τῆς υπάρξεως τῆς ρωσικῆς κατασκηνώσεως, μόνον μία φορὰ ἀπέιλησε τὴν νῆσο ἓνας τυφώνας, ὁ ὁποῖος ὅμως ἄλλαξε τὴν πορεία του καὶ πῆγε γύρω ἀπὸ αὐτήν. **Κ**άθε νύκτα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης πῆγαινε μὲ τὰ πόδια γύρω ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ καὶ εὐλογοῦσε τὶς τέσσερις πλευρὲς του μὲ τὸν Σταυρό. **Ἀ**ργότερα, ὅταν ὁ λαὸς εἶχε φύγει σὲ διάφορες χῶρες καὶ δὲν ἀπέμεινε σχεδὸν κανεὶς στὸν καταυλισμὸ, ἓνας φοβερὸς τυφώνας πέρασε καὶ δὲν ἄφησε τίποτε ὄρθιο!...

Συχνὰ ὁ Ἅγιος συναντιόταν μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν πολιτικῶν Ἀρχῶν, γιὰ τὴν προστασία καὶ τὶς ἀνάγκες τῶν Ρώσων προσφύγων. **Τ**οῦ συνέστησαν νὰ πάη προσωπικὰ στὴν Οὐάσιγκτων τῶν Η.Π.Α., γιὰ νὰ ζητήσῃ νὰ μεταφερθοῦν στὴν Ἀμερικὴ ὅλοι οἱ Ρῶσοι πρόσφυγες τοῦ καταυλισμοῦ. **Π**ῆγε ἀεροπορικῶς στὴν Οὐάσιγκτων καί, παρὰ τὶς δυσκολίες, ἐπέτυχε νὰ ἀλλάξουν οἱ νόμοι γιὰ τὴν ἐγκατάστασι μεταναστῶν καὶ ἔτσι ἡ εἴσοδος τοῦ ποιμνίου του στὴν Ἀμερικὴ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας, κατωρθώθηκε.

Τὸ 1951 διώρισαν τὸν Ἅγιο ὡς Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐπαρχίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. **Ἀ**ρχικῶς εἶχε ἔδρα τὸ Παρίσι καὶ κατοπινὶς τὶς Βρυξέλλες. **Τ**αξίδευε συνεχῶς στὴν Εὐρώπη καὶ λειτουργοῦσε στὰ Γαλλικὰ καὶ Ὀλλανδικὰ, καὶ ὅπως πρὶν, στὰ Ἑλληνικὰ, Κινεζικὰ καὶ ἐν συνειδίᾳ στὰ Ἀγγλικὰ.

Στὴν δυτικὴ Εὐρώπη. (1951-1961)

Τότε ἐγράφησαν τὰ ἐξῆς γιὰ τὸν Ἅγιο:

«Αὐτὸς ζῆ ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ μας ἐπιπέδου. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι ἕνας παπικὸς ἱερέας εἶπε στοὺς νέους τῆς ἐνορίας του: “Σεῖς ζητεῖτε ἀποδείξεις. Λέτε, ὅτι δὲν ὑπάρχουν πλέον θαύματα καὶ ἅγιοι. Ἀλλὰ γιατί ζητεῖτε θεωρητικὲς ἀποδείξεις, ὅταν ἕνας ζωντανὸς Ἅγιος περιφέρεται στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ; Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἀνυπόδητος!”».

Ὁ «ἀνυπόδητος»!... Αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς περικλείει ἕνα θαυμαστὸ ἀσκητικὸ βίωμα τοῦ Ἁγίου μέσα στὸν κόσμο, τὸ ὁποῖο περιγράφει λιτὰ καὶ πολὺ παραστατικὰ ἐπιφανῆς Ρώσος διανοούμενος ὡς ἐξῆς:

«Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης ζοῦσε ζωὴ ἀσθηροῦ ἀσκητοῦ: ἀρνιόταν τὸ φαγητὸ καὶ τὸν ὕπνο, φοροῦσε συνήθως σανδάλια χωρὶς κάλτσες ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ ρᾶσό του ἔμοιαζε περισσότερο μὲ ἔνδυμα ζητιάνου παρὰ Ἀρχιερέως. Ἡ συμπεριφορά του κάποτε προξενοῦσε ἀμηχανία, ἐξ αἰτίας τῆς “σαλότητός” του...».

Στὴν Εὐρώπη ὁ Ἅγιος συγκέντρωσε πληροφορίες γιὰ τοὺς πρὸ τοῦ Σχίσματος Ἁγίους τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖοι τιμῶνται στὴν Δύσι, ἀλλὰ ἔχουν λησμονηθῆ στὴν Ἀνατολή. **Κ**ατόπιν συστάσεώς του, ἡ τιμὴ τους ἐπανῆλθε καὶ τὰ ὀνόματά τους ἔλαβαν καὶ πάλι θέσι στὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο.

Ἡ πνευματικότης, ἡ γλωσσομάθεια καὶ κυρίως τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου εἴλκυσαν πολλοὺς Εὐρωπαίους στὴν Ὀρθοδοξία. **Ἦ**ταν ἕνας γνήσιος ἱεραπόστολος καὶ ἀληθὴς μάρτυς τῆς Ὀρθοδοξίας. **Οἱ** προσπάθειές του, ιδίως γιὰ τὴν δημιουργία ἐντοπίων Ὀρθοδόξων πυρήνων στὴν Γαλλία καὶ Ὀλλανδία μὲ τὴν κατάλληλη χρῆσι λειτουργικῶν τύπων, γλώσσης καὶ γηγενοῦς κλήρου, εἶναι ἀξιοπαρατήρητες.

Οἱ «θαυμαστὲς» ἐπεμβάσεις του γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἱεραποστολῆς δὲν ἔλειπαν. **Ἐ**να σχετικὸ περιστατικὸ εἶναι πολὺ ἐνδεικτικόν:

Ὁ Ἐπίσκοπος Χάγης Ἰάκωβος, ἕνας Ὀλλανδὸς προσήλυτος στὴν Ὀρθοδοξία, ἀγρυπνοῦσε κάποια νύκτα ἀπὸ τὴν στενοχώρια του, ἐξ αἰτίας πολλῶν σοβαρῶν προβλημάτων. **Κ**ανεὶς δὲν ἐγνώριζε τοῦτο καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης ἦταν ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακρῶν... **Ξ**αφνικὰ τὸ τηλέφωνο κτύπησε· ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης! **Χ**ωρὶς νὰ ἐρωτήση τίποτε ἀπολύτως, εἶπε στὸν Ἐπίσκοπο Ἰάκωβο: **«Μὴ** στενοχωριέσαι, πήγαινε στὸ κρεβάτι σου καὶ κοιμήσου· ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν!».

Ὁ Ἅγιος ἐν μέσῳ Ὑποδιακόνων.

Ἡ διέλευσις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπη ἄφησε κυριολεκτικὰ ἱστορία· ἦταν μία ὀλοφάντεινη τροχιά πὺ χάραξε ἀνεξίτηλα στὶς καρδιὰς τῶν εὐσεβῶν τὰ ἴχνη τοῦ Ἀσκητοῦ καὶ Θαυματουργοῦ Ἐπισκόπου.

Τὴν ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε ὁ Ἅγιος, τὴν γευόμεθα ἀπὸ τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴ μαρτυρία πὺ μᾶς διέσωσε σεβαστὴ Καθηγουμένη:

«...Στην διάρκεια τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου (σὸ Μοναστήρι τῆς Λέσνα στὴν Γαλλία) ὁ Βλαντίκα στεκόταν πάντοτε μὲ τὸν ἀγκῶνα στηριγμένο σὸ ἀναλόγιο, δείχνοντας μισοκοιμισμένος. Στὸ βάθος τοῦ Ναοῦ, ἡ Ἀδελφὴ Ξένη ψιθύρισε: “Ἄν κοιμήθηκε τὸ βράδυ· τώρα λαγοκοιμᾶται”. Ὁ Βλαντίκα γύρισε ἀμέσως καὶ τὴν ἐκοίταξε. Ἀυτὴ ἦταν ἔτοιμη νὰ πέση σὸ ἔδαφος ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τῆς... Ὅποτε ἐπισκεπτόταν τὴν Ἀγγλία, ἔμενε πάντοτε μὲ μᾶς σὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ σὸ Λονδίνο. Ποτὲ δὲν κοιμόταν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναπαύοταν, καθήμενος σὲ μία πολυθρόνα σὸ διπλανὸ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία γραφεῖο. Τὴν νύκτα, ἀκούγαμε πόσο συχνὰ πῆγαινε σὸν Ναό... Μία φίλη τῆς Κοινότητός μας, ἡ Παρασκευὴ Δημητρίου, ἦταν ἄρρωστη σὲ κῶμα. Κατ’ αἰτησίμ μας, ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης πῆγε νὰ τὴν ἰδῆ· προσευχήθηκε καὶ τὴν εὐλόγησε. Τὴν ἴδια ἡμέρα αὐτὴ σηκώθηκε ὑγιῆς καὶ μὲ δάκρυα διηγῆθηκε πὼς εἶχε αἰσθανθῆ τὴν ἀρρώστια ξαφνικὰ νὰ τὴν ἀφήνη! Ἄλλοι μοῦ εἶπαν, ὅτι ὅποτε ὁ Βλαντίκα τοποθετοῦσε τὰ χέρια του σὸ κεφάλι κάποιου, αἰσθανόταν αὐτὸς τὴν δύναμι τῆς Χάριτος καὶ κάποιος αἰσθάνθηκε φῶς στὴν ψυχὴ του. Ὁ Βλαντίκα ἐκπλήρωνε τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου μὲ θυσιαστικὴ ἀγάπη καὶ ὁ Κύριος ἀπαντοῦσε σὲς προσευχὲς του...».

5. Στὴν Δυτικὴ Ἀμερικὴ (1962-1966)

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1962 ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἔφθασε στὴν τελευταία του Ἐπαρχία. Συνέπεσε νὰ εἶναι ἡ Ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Κατὰ τὴν ἴδια Ἑορτὴ πρὶν ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια εἶχε φθάσει στὴν Σαγγάη, στὴν πρώτη του Ἐπαρχία.

Ἀρχικῶς ἐβοήθησε τὸν ἡλικιωμένο καὶ ἀσθενῆ Ἀρχιεπίσκοπο Τύχωνα, μετὰ τὴν κοίμησί του ὁποίου (17.3.1963 ἐκ. ἡμ.), ὁ Ἅγιος ἀνέλαβε Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ Σὰν Φραντσίσκο.

Καὶ ἐδῶ ὁ ἀκάματος καὶ φιλόπονος δοῦλος τοῦ Θεοῦ συνάντησε ἓνα ἡμιτελῆ Καθεδρικὸ Ναό, ἀφιερωμένον στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο· ἐπίσης καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν Κίνα, ἡ Ἐκκλησία σπαρασσόταν ἀπὸ μία διαφωνία. Ἡ πρώτη μέριμνα τοῦ Ἁγίου ἦταν ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ νέου Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρά», τοῦ ὁποίου οἱ ἐργασίες εἶχαν σταματήσει ἐξ αἰτίας ἐλλείψεως πόρων καὶ ἰσχυρῶν διαφωνιῶν γιὰ τὰ οικονομικά, ποὺ παρέλυσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα. Ὁ Κύριός μας, διὰ τοῦ ἐλέους Του, βοήθησε τὸν Ἅγίό Του, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε πάρα πολὺ ἐξ αἰτίας τῆς διαφωνίας, μέχρι καὶ τοῦ σημείου νὰ συρθῆ στὰ

Ὁ Καθεδρικὸς Ναὸς τῆς Παναγίας Πάντων Θλιβομένων ἢ Χαρά. Σὰν Φραντσίσκο Καλιφορνίας.

πολιτικά δικαστήρια, ἀλλὰ συνέχισε μὲ προσευχὴ καὶ μὲ ἀνύστακτη ἐπίβλεψη τὴν κατασκευὴ, ἐμπνέοντας ὅλους μὲ τὸ παράδειγμά του γιὰ θυσίες καὶ κόπους.

Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἦσαν πλήρη πικρίας, συκοφαντιῶν καὶ διωγμοῦ. **Μ**ερικὲς φορές οἱ ἄνθρωποι φθονοῦσαν καὶ κατέκριναν τὸν Ἅγιο, ὅταν τοὺς συμπεριφερόταν αὐστηρά, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. **Κ**άποτε ἐρωτήθηκε, ποῖος φταίει γιὰ τὶς διαφωνίες στὴν Ἐκκλησία. **Ὁ** Ἅγιος ἀπάντησε κοφτά: «ὁ διάβολος».

Ὁ Ἅγιος
στὸ γραφεῖο του.
Σηάτλ τῶν ΗΠΑ.

Τὸ 1964 ἡ κατασκευὴ τοῦ μεγαλυτέρου Ναοῦ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς στὴν Ἀμερικὴ μὲ πέντε χρυσοῦς τρούλλους ἦταν οὐσιαστικὰ ὠλοκληρωμένη. **Ἡ** τοποθέτησις τῶν μεγαλοπρεπῶν σταυρῶν στοὺς τρούλλους, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται ἀπὸ τὰ πλοῖα ποὺ προσεγγίζουν τὸ Σὰν Φραντσίσκο, ἄρχισε μὲ μία μεγάλη Λιτανεῖα μὲ τὴν συμμετοχὴ μεγάλου πλήθους πιστῶν. **Π**ρὸ τοῦ κινδύνου νὰ ἀναβληθῇ ἡ Λιτανεῖα ἐξ αἰτίας βροχοπτώσεων, ὁ Ἅγιος, χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ἠγγήθηκε αὐτῆς μὲ ὕμνους στοὺς ὑγροὺς δρόμους τῆς πόλεως. **Μ**όλις ἡ Λιτανεῖα ἄρχισε, ἡ βροχὴ ἔπαυσε. **Οἱ** Σταυροὶ εὐλογήθηκαν μπροστὰ στὸν νέο Καθεδρικὸ Ναὸ καὶ ὅταν ὁ κεντρικὸς Σταυρὸς ἀνυψώθηκε, ὁ ἥλιος ξεπρόβαλε καὶ ἓνα περιστέρι ἐκάθησε πάνω στὸ ἀπαστράπτον σύμβολο τοῦ Χριστοῦ! **Αὐτὸς** ὁ ὁρατὸς θρίαμβος τῆς ἀνυψώσεως τῶν συμβόλων τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔλαμπαν στοὺς λόφους μιᾶς συγχρόνου Βαβυλῶνος, ὅπου ὁ σατανισμὸς ἐξασκεῖται ἀνοικτὰ, ἦταν ἡ νίκη ποὺ ἔσπευε τὴν ἐπίγεια ζωὴ τοῦ Ἁγίου!...

Τὸ 1966 ὁ Ἅγιος προέβλεψε τὴν κοίμησί του ἀρκετοὺς μῆνες πρὶν, λέγοντας σὲ μία πιστὴ γυναῖκα: «πολὺ σύντομα θὰ πεθάνω, στὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου, ὄχι ὅμως στὸ Σὰν Φραντσίσκο, ἀλλὰ στὸ Σηάτλ».

Τὴν τελευταία αὐτὴ περίοδο τῆς ἐπιγείου ζωῆς του εἶχε φθάσει σὲ δυσθεώρητα ὕψη ἀγιότητος: ἐνώπιόν του αἰσθανόσουν δέος, εἶχες τὴν αἴσθησι ὅτι ἔβλεπες ἓναν Ἄγγελο καὶ σὲ κυρίευε «τρόμος καὶ ἔκστασις»!...

Συνοδεύων τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Κούρσκ στὸ Σηάτλ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἀφοῦ ἐλειτούργησε στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς πόλεως, παρέμεινε στὸ Ἱερὸ Βῆμα τρεῖς ὥρες προσευχόμενος. **Ἦ**ταν ἡ 19ῆ Ἰουνίου ἐκ. ἡμ.

Μετά, ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε μερικὰ πνευματικὰ του τέκνα ποὺ ἔμεναν πλησίον τοῦ Ναοῦ καὶ μερικοὺς ἀσθενεῖς γιὰ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ μὲ τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ οἰκήματος τῆς Ἐκκλησίας, στὸ ὁποῖο διέμενε. **Ξ**αφνικὰ, οἱ συνοδοὶ τοῦ εὐλογημένου Ἀρχιερέως ἄκουσαν τὸν θόρυβο κάποιου ποὺ ἔπεφτε στὸ πάτωμα. **Μ**όλις ἀνέβηκαν τὶς σκάλες, τὸν εὗρηκαν στὸ ἔδαφος καὶ ἤδη ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ κόσμου τούτου... **Τ**ὸν ἀνεκάθησαν στὴν πολυθρόνα

Ἡ Κοίμησις τοῦ Ἁγίου.
† 19.6.1966.

πρὸ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας καὶ ὁ Ἅγιος εἰρηνικῶς ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἐνώπιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, γιὰ τὴν Ὅποια ἔτρεφε αἰσθήματα ὑπερβολικῆς ἀγάπης καὶ εὐλαβείας σὲ ὅλη τὴν διάρκειά τῆς ζωῆς του.

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ἔπαυσε τὸ ἐξαιρετικὰ δύσκολο ἄθλημα τῆς ἐκουσίου στερήσεως ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου ποὺ εἶχε ἐπιβάλλει στὸν ἑαυτό του ὁ Ἅγιος: τὸν ἀπόθεσαν σὲ ἓνα κρεβάτι ποὺ ἦταν στὸ δωμάτιο καὶ ἔτσι τοῦ ἔδωσαν ἀνάπαυσι καὶ ὕπνο μετὰ ἀπὸ σαράντα χρόνια ὑπερανθρώπου ἀσκήσεως!...

«**Τ**ώρα ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ!», ἀνεφώνησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν καὶ Ἁγίας Τριάδος Ἀβέρκιος, ὁ ὁποῖος πολὺ τὸν ἀγαποῦσε. **Σ**τὸ τέλος τῆς ἐπικηδεῖου ὁμιλίας του εἶπε: «**Α**ναπαύου ἐν εἰρήνῃ, ἀγαπητέ μας Δέσποτα! **Α**ναπαύου ἐκ τῶν δικαίων σου ἔργων καὶ ἀγώνων! **Α**ναπαύου ἐν εἰρήνῃ μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως...».

Ἡ ἐπίσημος κηδεῖα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἔγινε τὴν 24ῃ Ἰουνίου 1966 ἐκ. ἡμ. στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρὰ» στὸ Σὰν Φραντσίσκο. **Ἡ** Ἀκολουθία ἄρχισε στὶς 6 μ.μ. καὶ διήρκεσε ἑπτὰ ὥρες, λόγῳ τοῦ μεγάλου πλήθους, τὸ ὁποῖο προσῆλθε, γιὰ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν ἀγαπητὸ κεκοιμημένο Ἀρχιερέα. **Ἡ** Μητροπολίτης Φιλάρετος προΐστατο, συλλειτουργῶν μὲ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Χιλῆς καὶ Περού Λεόντιο (Φιλίπποβιτς), Συρακουσῶν καὶ Ἁγίας Τριάδος Ἀβέρκιο, τοὺς Ἐπισκόπους Ἐντμοντον Σάββα καὶ Σηὰτλ Νεκτάριο, καθὼς καὶ πολλοὺς Κληρικούς.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς κηδεῖας ἦταν ἔντονα κατανυκτικὴ καὶ προσευχητικὴ· κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρόντες δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ. **Π**αρὰ τὴν βαθειὰ λύπη τῶν ἀναριθμῶν θαυμαστῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐδέσποζε μία ἰδιαίτερη χαρὰ, ἡ ὁποία πλημμύριζε ὅλους τοὺς πιστοὺς. **Τ**ὸ πολυπαθὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου ἔμεινε ἐκτεθειμένο στὸ φέρετρο γιὰ ἕξι ἡμέρες καὶ παρὰ τὸν ζεστὸ καλοκαιρινὸ καιρὸ, δὲν παρουσίασε οὔτε τὸ παραμικρὸ σημεῖο φθορᾶς ἢ σκληρύνσεως: τὰ χέρια του ἦσαν μαλακὰ καὶ εὐλύγιστα, ἂν καὶ δὲν ἔκαναν τίποτε στὸ εὐλογημένο σκῆνωμα κατὰ τὴν προετοιμασία τῆς κηδεῖας. **Τ**ὸ φέρετρο μὲ τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ μεταφέρθηκε γιὰ νὰ ταφῆ στὴν κρύπτη κάτω ἀπὸ τὸν Καθεδρικὸ Ναὸ, βασταζόμενο στοὺς ὤμους τῶν ὀρφανῶν τῆς Σαγγάης, τὰ ὁποῖα –μεγάλᾳ πλέον– ἐξέφραζαν ἔτσι τὸν βαθύτατο σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν πατέρα καὶ προστάτη τους.

Ἀλλὰ βεβαίως, «δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι»!...

Πρὶν ἀκόμη συμπληρωθῶν σαράντα ἡμέρες, ὁ Ἅγιος ἐφανίσθηκε σὲ πολλοὺς καὶ εὕρισκόμενος μέσα σὲ οὐράνιο φῶς, παρήγγειλε: «**Ν**ὰ πῆτε στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι παρ' ὅλο ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὴν ζωὴ, δὲν εἶμαι πεθαιμένος, ἀλλὰ ζῶ!».

Καὶ πράγματι τοῦτο βεβαιώνεται ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα θαύματά του καὶ ἀπὸ τὸν τάφο του, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναδειχθῆ μία ζωηφόρος πηγὴ ποὺ ἀναβλύζει ρεῖθρα χαρίτων καὶ νάματα ἰάσεων...

6. Ἀνακομιδὴ καὶ Διακήρυξις

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1993, ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος ἔδωσε ἐντολὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ Σαν Φραντσίσκο Ἀντώνιο μαζὶ μὲ δύο ἄλλους Ἀρχιερεῖς νὰ ἐξετάσουν τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Τὸ βράδυ τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1993 ἐκ. ἡμ., μετὰ τὴν Παννυχίδα, ἡ ὁποία ἐτελέσθη στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος προέτρεψε τοὺς συμμετέχοντες στὸ ἱερὸ τοῦτο ἔργο νὰ ἀλληλοσυγχωρηθοῦν, ἐζήτησε ὁ ἴδιος συγχώρησι ἀπὸ ὅλους καὶ κατόπιν ἔδωσε εὐλογία νὰ ἀνοιχθῆ ὁ τάφος.

Τὸ ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Ἀφῆρσαν τὸ σκέπασμα, ἔβγαλαν ἔξω τὸ ἤδη ὠξειδωμένο μεταλλικὸ φέρετρο καὶ μὲ φόβο Θεοῦ καὶ προσευχὴ τὸ ἄνοιξαν: τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου ἦταν καλυμμένο καὶ ὅλοι ἀμέσως πρόσεξαν τὰ λευκὰ καὶ ἄφθαρτα χέρια του!...

Μετὰ ἀπὸ προσευχὴ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἀφῆρσε τὸ κάλυμμα καὶ φάνηκε τὸ ἄφθαρτο πρόσωπο τοῦ θεοδόξαστου Ἁγίου!...

Στὴν ἐπομένη Συνεδρία τῆς Ἀρχιερατικῆς Συνόδου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος ἀνέφερε, ὅτι τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐξετάσθηκαν ἀπὸ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ, τὴν ὁποία συγκροτοῦσαν ὁ ἴδιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν καὶ Ἁγίας Τριάδος Λαῦρος, ὁ Ἐπίσκοπος Σηὰτλ Κύριλλος καὶ δώδεκα ἄλλα πρόσωπα.

Μετὰ τὸ ἄκουσμα τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου καὶ τῆς Ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος εὐλόγησε νὰ συνεχισθῆ καὶ ὀλοκληρωθῆ ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν Διακήρυξι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἡ ὁποία καὶ ἐπραγματοποιήθη τὴν 19ῃ Ἰουνίου 1994 ἐκ. ἡμ., ἡμέρα τῆς μακαρίας Κοιμήσεώς του, στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρὰ» στὸ Σαν Φραντσίσκο.

Στὴν ὅλη αὐτὴ πανηγυρικὴ διαδικασίᾳ τῆς Διακηρύξεως τοῦ Ἁγίου συμμετείχαν ἐπίσης Ἀρχιερεῖς ἐκ τῆς Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος.

7. «Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου»

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας μας ἔχουν εἰσελθεῖ «διὰ τῆς στενῆς πύλης» στὸ Φῶς τῆς Χάριτος, ἔχουν γίνεῖ ὅλοι Φῶς καὶ εἶναι πράγματι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου»: μᾶς φωτίζουν, μᾶς καθοδηγοῦν στὴν πορεία μας πρὸς τὸ Φῶς καὶ μᾶς ὑποδέχονται στὴν Βασιλεία τοῦ Φωτός, στὴν αἰώνια δόξα τοῦ Χριστοῦ μας!

Τὴν ὁδὸ αὐτὴν ἐβάδισε ὁ νεοφανὴς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θαυματουργός, Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο: τὴν ὁδὸ τῆς χαρμολύπης, τὸν σταυροαναστάσιμο δρόμο τῆς πιστότητος στὸν θησαυρὸ τῆς Πίστεώς μας καὶ στὸ βίωμα τῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Αὐτὴ ἡ διπλὴ πιστότητα θὰ πρέπει ἰδιαίτερος νὰ τονισθῆ, διότι ὁ Ἅγιός μας, ὁ νέος αὐτὸς Ἀσκητὴς Ἐπίσκοπος, δὲν εἶναι γιὰ μᾶς μόνον ἓνας ἀπλανὴς Ὁδηγὸς στὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ἓνα γνήσιο πρότυπο ζηλωτικῆς ἐπιμονῆς στὴν ἀκεραιότητα τῆς Πίστεώς μας.

Ἄλλωστε, τὰ δύο αὐτὰ εἶναι ἀδιαχώριστα στὴν Πατερικὴ μας Παράδοσι: ἡ φανέρωσις τοῦ ἁγίου Ὁρθοδόξου Ἠθους προέρχεται ἀπὸ τὴν συνεχῆ βίωσι τοῦ Ὁρθοδόξου Δόγματος. Ἔτσι, ὁ μακάριος Ἰωάννης εἶχε λάβει μία σταθερὰ ἀρνητικὴ θέσι ἔναντι τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἔναντι δηλαδὴ τῆς συνεργασίας καὶ τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἄθεο καὶ ἀντιχριστιανικὸ καθεστὼς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

* * *

Ἐπίσης, εἶχε ἐκδηλώσει μὲ παρρησία καὶ δυναμικότητα τὴν ἀντίθεσί του τόσο ἔναντι τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924, ὅσο καὶ ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἔτσι, καταδικάζων τὸ φιλοκαινοτόμον πνεῦμα, ὅπως αὐτὸ ἐκδηλώθηκε ἀπὸ τοῦ 1920 κ.έ. στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν ὑπὸ τοῦ πρωτοστατοῦντος στὶς φιλαίρετικὲς ἐνέργειες Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἔλεγε ὁ Ἅγιος μεταξὺ ἄλλων σὲ ἀναφορὰ του πρὸς ὅλες τὶς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη στὴν Δευτέρα Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς στὸ Κάρλοβιτς τῆς Γιουγκοσλαβίας τὸ 1938, μὲ κύριο θέμα: «Ἡ ἐξασθένησις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως», καὶ τὰ ἐξῆς:

«...Τὸ ἠθικὸν κῶρος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχει ὁμοίως ἐκπέσει πολὺ χαμηλά, λόγῳ τῆς ἀκραίας ἀσταθείας αὐτῶν εἰς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Οὕτως, ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Δ' (Μεταξάκης) συνεκάλεσε μίαν "Πανορθόδοξον Σύνοδον", μὲ ἐκπροσώπους ἐκ διαφόρων ἐκκλησιῶν, ὅπου ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις, εἰσήγαγεν ἓνα τρομερὸν σχίσμα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν...

Ὁ Ἅγιος κηρύττων.

ἔχον ἀπολέσει (τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον) τὴν σημασίαν αὐτοῦ, ὡς ἐνὸς στύλου τῆς ἀληθείας, καὶ ἔχον ἀφ' ἑαυτοῦ κατασταθῆ μία πηγὴ διαιρέσεως, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον διακατεχόμενον ὑπὸ μιᾶς ὑπερμέτρου ἀγάπης διὰ δύναμιν, παρουσιάζει ἓνα ἐλεεινὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζει τὴν χειροτέραν ἐκ τῶν περιόδων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως...».

* * *

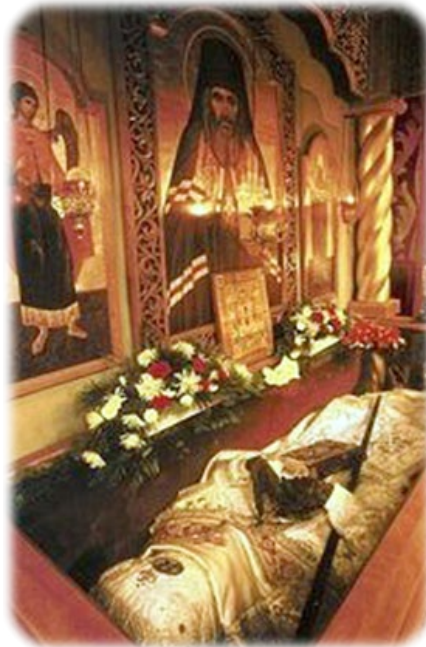
Με τὰ γραπτά καὶ προφορικὰ του κηρύγματα ἐγκωμιάζε ἐπίσης τοὺς ἀναριθμήτους Νεομάρτυρας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ μαρτυρία τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὸ συγκλονιστικώτερο πνευματικὸ γεγονός τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἀλλὰ καὶ ἐπαινοῦσε καὶ ἐξέφραζε τὴν συμπάθεια καὶ ὑποστήριξί του πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς Ὁρθοδόξους, ἰδίως τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι ἔνεκα τῆς ἐμμοῆς αὐτῶν στὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο, ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς καινοτόμους καὶ Οἰκουμενιστάς.

Τέλος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὡς γνήσιος φορέας καὶ ἐκφραστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ζωῆς, ἐβίωνε ἔντονα τὴν αἴσθησι τῆς κορυφουμένης «Ἀποστασίας», τῆς συγχύσεως τῶν ἐσχάτων καιρῶν, γι' αὐτὸ καὶ προέτρεπε τὰ πνευματικά του τέκνα νὰ εὐρίσκωνται σὲ συνεχῆ ἐγρήγορσι καὶ νὰ ἀγωνίζωνται ἀνυποχώρητα γιὰ τὴν μαρτυρία τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πράγματι λοιπόν, μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὸν ἄνθρωπο τῆς τραγικῆς ἐποχῆς μας δὲν θὰ μπορούσε νὰ υπάρξει ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Ἁγίους καὶ τὰ ἄφθαρτα ἱερὰ Λείψανά τους!...

Ἄς εἶναι εὐλογημένο «τὸ ὑπὲρ πᾶν Ὄνομα» τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρός μας, διότι ἔτσι πολὺ αἰσθητὰ μᾶς ἀξιώνει νὰ ζοῦμε καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα καὶ νὰ πορευώμεθα «σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις» (Ἐφεσ. γ' 18)...

Ἡ Λάρνακα τοῦ Ἁγίου.
1996

«Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ» (Ψαλμ. ξζ' 36)

Θαύματα

1. Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς του

Ὁ Βαλεντίνος Κολλένγκα Σταντνίτσκι εἶχε ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ σχολὴ τῆς Πολτάβας, ὅπου καὶ γνωρίσθηκε μὲ τὸν τότε Μιχαὴλ Μαξίμοβιτς.

Μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ὁ Β.Κ.Σ. μετακόμισε ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία στὶς Βρυξέλλες, ὅπου ζοῦσε μὲ τὴν ἀδελφὴ του.

Μία ἡμέρα τοῦ 1959, ὅταν ἦταν 65-66 ἐτῶν, ἐνῶ ἔπλενε τὰ παράθυρα στὸ διαμέρισμα ὅπου ἔμενε, ἔπεσε ἀπὸ τὸν δεῦτερον ὄροφο στὸν δρόμο. **Ἔσπασαν** τόσο πολὺ τὰ κόκκαλά του, ὥστε οἱ ἰατροὶ δὲν τοῦ ἔδιδαν ἐλπίδα σωτηρίας.

Ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης ἔφθασε στὸ νοσοκομεῖο μὲ ἕναν Ἰερέα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀποθνήσκοντος.

Ὁ Ἰερέας πού ἦταν μαζί του, διηγεῖτο ἀργότερα, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουσε πῶς ὁ Ἅγιος ὠμιλοῦσε μὲ τὸν Θεὸ στὴν προσευχή!...

Τὸ ἐπόμενο πρωῖν οἱ ἰατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν, ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη ὁ ἀσθενής! **Ἦ**χι μόνον αὐτό, ἀλλὰ σύντομα ἄρχισε νὰ ἀναλαμβάνη. **Σ**ὲ λίγο καιρὸ βγήκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τελείως ὑγιῆς καὶ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια κατόπιν.

2. «Πῶς πηγαίνει τὸ χέρι σας;»

Ἡ Ἄννα Χοντίρεβα ἀπὸ τὸ Σακραμέντο τῆς Καλιφορνίας διηγεῖται, ὅτι γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της πονοῦσε ἐπίμονα.

Πήγαινε σὲ ἰατροὺς καὶ χρησιμοποιοῦσε φάρμακα, ὅμως δὲν εὑρίσκει βοήθεια.

Τελικὰ ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ στὸν Βλαντίκα Ἰωάννη καὶ τοῦ ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸ Σάν Φραντσίσκο, ὅπου ἦταν πλέον Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες, ὅπου αὐτὴ κατοικοῦσε.

Ὁ Ἅγιος ἐν μέσῳ τῶν ὀρφανῶν του.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ πόνος τοῦ χεριοῦ ἐξαφανίσθηκε, μάλιστα σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἐλησμόνησε ἐντελῶς τὴν δοκιμασία της αὐτῆ.

Κάποτε πῆγε στὸ Σάν Φραντσίσκο καὶ παρευρέθηκε στὴν Θεία Λειτουργία πού τελοῦσε ὁ Βλαντίκα. **Σ**τὸ τέλος, ὅταν προσκυνοῦσε τὸν σταυρὸ ἀπὸ τὰ χέρια του, ὁ Ἅγιος, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ ποτὲ πρὶν, τὴν ἐρώτησε: «Πῶς πηγαίνει τὸ χέρι σας;»!...

3. «Εἶναι πεθαμένος εἴκοσι χρόνια!...»

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Πνευματικὸς καὶ Γέρον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στὸ Μπλάνκο τοῦ Τέξας τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς π. Βενέδικτος μᾶς ἐδιηγήθη, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1994 στὴν Ἔτνα Καλιφορνίας, τὸ ἐξῆς συγκλονιστικὸ θαῦμα.

«**Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1986, λόγω μιᾶς γενικῆς δυσλειτουργίας τοῦ παχέος ἐντέρου, διερράγη τὸ ἐντερό μου στὸ σημεῖο ποὺ ἐνώνεται μὲ τὸ λεπτὸ ἐντερο. Ὁ** ἰατρὸς ἀστόχησε στὴν διάγνωσί του καὶ ἐδοκίμασε διάφορα φάρμακα γιὰ ἔλκος. **Ἔ**τσι ἐμφανίσθηκε περιτονίτις, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε θεραπεία, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τοῦλάχιστον, στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε προχωρήσει. **Μετὰ ἀπὸ** τρεῖς ἡμέρες ἦταν τόσο πολὺς ὁ πόνος, ὥστε μὲ μετέφεραν μὲ ἀσθενοφόρο στὸ νοσοκομεῖο.

Ὁ ἰατρὸς ποὺ διέγνωσε λανθασμένα ἦταν τόσο ἐντροπιασμένος, ὥστε ἦλθε καὶ αὐτὸς μαζί μου καὶ κάλεσε τὸν καλύτερο ἰατρὸ τῆς πόλεως (Σὰν Ἀντώνιο - Τέξας), ποὺ ἦταν Ἑβραῖος, ὄνοματι Ρόζενταλ. **Ὁ** κ. Ρόζενταλ ἦλθε στὴν ἐντατικὴ ὅπου ἦμουν καὶ μοῦ εἶπε: **“πεθαίνεις... θὰ κάνουμε ἐγχείρησι ὁμως, διότι πρέπει τοῦλάχιστον νὰ δοκιμάσουμε...”**.

Ἔβλεπα, ὅτι ἦταν ἄσκοπο κάτι τέτοιο... **Τὴν** στιγμή ἐκείνη ἕνας ὑποτακτικὸς μου μὲ ἐπληροφόρησε, ὅτι εἶχε ἔλθει ὁ κατὰ σάρκα πατέρας μου. **Ἦ**δη εἶχα προετοιμασθῆ γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. **Εἶ**χα ἐξομολογηθῆ, κοινωνήσει, μοῦ ἔκαναν Ἱερὸ Εὐχέλαιο. **Ἦ**μουν ἔτοιμος νὰ πεθάνω... **Βεβαίως** δὲν γνωρίζουμε τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ λαμβάνουμε ὅλα τὰ μέτρα μας σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Τότε ὁμως δὲν μπορούσα νὰ ἀντικρύσω τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα μου. **Ἦ**ταν κάτι πολὺ δύσκολο γιὰ μένα... **Ἦ**δη ἔχει πεθάνει, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμή αὐτὸς ἦταν ποὺ ἐγνώριζε ὅτι πεθαίνω... **Τὸν** ἐρώτησα: **“Τί** θέλεις νὰ κάνω, δὲν βλέπω τὸν λόγο νὰ ὑποβληθῶ σὲ ἐγχείρησι!” **Αὐτὸς** μὲ παρεκάλεσε νὰ κάνω ἐγχείρησι καὶ γιὰ χάρι του, ἀφοῦ σκέφθηκα ὅτι δὲν εἶναι δίκαιο νὰ πεθάνω μπροστά του, δέχθηκα τὴν ἐγχείρησι. **Τὸν** ἐλυπήθηκα, τίποτε ἄλλο...

Εἶχαμε ἤδη στὴν Μονή μας μεγάλη εὐλάβεια στὸν Βλαντίκα Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς), ἔτσι τὸν ἐπικαλεσθήκαμε ἰδιαιτέρως στὴν περίστασι αὐτή.

Ἦ πρώτη μου ἀνάμνησις, ἀφοῦ μοῦ ἔκαναν τὴν προνάρκωσι, ἦταν ἕνα θαλασσὶ φῶς... **Ἐ**νόμιζα πὼς εἶχα πεθάνει, διότι ἔβλεπα νὰ μὲ πλησιάζη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης. **Με** εὐλόγησε, μὲ ἄγγιξε στὸ πόδι καὶ μοῦ εἶπε: **“Ἄ**ν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα σου, ἔχεις ἀκόμη ἐργασία νὰ κάνης...”

Ἐπεσα καὶ πάλι σὲ ἀναισθησία...

Ὁταν συνῆλθα μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες καὶ θυμήθηκα τὸ γεγονός, ἐνόμισα ὅτι ὁ Βλαντίκα Ἰωάννης μοῦ ἐμφανίσθηκε σὲ ὄνειρο. **Αὐτὸ** ἦταν

ἤδη ἀρκετὸ θαῦμα γιὰ μένα· ἤμουν ζωντανός, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι πεθαμένος.

Μὲ κράτησαν πολὺ καιρὸ στὴν ἐντατική, διότι δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν, ὅτι εἶχε φύγει ἡ περιτονίτις. **Ἦ**μουν ἄλλωστε σὲ κακὴ κατάστασι, πράσινος... **Ἀ**παιτοῦσε χρόνον νὰ φύγουν αὐτὰ τὰ συμπτώματα. **Τ**ελικῶς, μετὰ ἀπὸ δύο ἐβδομάδες μὲ ἔβαλαν σὲ ἓνα εἶδος θαλάμου, ὅπου μοῦ ἔφεραν Εἰκόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων μία φωτογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἓνα κανδήλι... **Εἶ**χα τοῦλάχιστον τρόπο νὰ προσεύχωμαι.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα εἰσηλθε ὁ χειρουργὸς στὸν θάλαμο. **Εἶ**δε τὴν φωτογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ μοῦ εἶπε: **“Γ**ιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐλέγξετε τοὺς Μοναχοὺς σας;...”. **Εἶ**ναι ἀλήθεια, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἀνήσυχτοι. **Π**αρέμεναν νυχθημερὸν στὸ νοσοκομεῖο, ἔκλαιγαν κλπ. **Ἔ**τσι ὑπῆρχαν Μοναχοὶ παντοῦ...

Καὶ συνέχισε ὁ χειρουργός, δείχνοντας τὴν φωτογραφία τοῦ Ἁγίου: **“Κ**αὶ αὐτὸς ὁ βρώμικος Μοναχὸς μὲ τὸ λερωμένο ρᾶσο καὶ χωρὶς ὑποδήματα, πὸ μπῆκε μάλιστα μέσα στὸ χειρουργεῖο!...”.

Τὸν διέκοψα: **“Μ**ιὰ στιγμή, παρακαλῶ! **Ὁ**μιλεῖτε γιὰ αὐτὸν πὸ εἶναι στὴν φωτογραφία; **Αὐ**τὸς τὴν χρονιὰ τούτη (1986) συμπληρώνει εἴκοσι χρόνια πεθαμένος... **Τί** ἀστεῖα εἶναι αὐτὰ πὸ μοῦ λέτε τώρα;...”.

“Δὲν εἶναι καθόλου πεθαμένος!...”, ἀνεφώνησε ὁ χειρουργός· **“ἔ**χω ἓνα δωμάτιο ἀνθρώπους πὸ μποροῦν νὰ τὸ ἀποδείξουν! **Ἦ**χι μόνον νοσοκόμους, ἀλλὰ εἶχαμε καλέσει καὶ τὴν Ἀσφάλεια, ἡ ὁποία τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ δύο χέρια γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ. **Τ**ὸν ἔκλεισαν μάλιστα στὸ *μπάνιο*, μὰ ποτὲ δὲν βγήκε ἀπὸ ἐκεῖ! **Π**ιθανὸν νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο...”.

Τοῦ εἶπα: **“Ἀ**κοῦστε, εἶναι πεθαμένος εἴκοσι χρόνια, εἶναι ἓνας Ἅγιος, εἶναι θαυματουργός...”.

“Ἦχι!...”, φώναξε ὁ χειρουργός, **“ἔ**γὼ ἔκανα τὸ θαῦμα, ἐγὼ σᾶς ἐγγείρησα...”.

Ἐπέμεινα, λέγοντας στὸ ἰατρικὸ προσωπικό, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεθαμένος ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, εἶναι Ἅγιος στοὺς οὐρανοὺς...

Αἰσθανόμουν φόβο καὶ χαρά, μόνον προσευχόμενον μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ. **Τ**ηλεφώνησα στὸ Μοναστήρι μας καὶ ἐνημέρωσα τοὺς Πατέρας γιὰ ὅσα ἄκουσα...

Κάλεσαν τὴν νοσοκόμο πὸ ἦταν ὑπεύθυνη ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς ἐγχειρήσεως, ἡ ὁποία ἐβεβαίωσε ὅτι ὅλα αὐτὰ πὸ ὑπεστήριζε ὁ χειρουργός ἦσαν ἀληθινά!...

Αὐτὴ εἶναι τώρα κατηχομένη στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μετὰ τὸ παρὸν θαῦμα.

Ἀργότερα, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ πιστοποιήσω τὴν ἀλήθεια τοῦ περιστατικοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους τῆς Ἀσφαλείας πὸ εἶχαν ἐπέμβει τότε... **Δ**ὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν, ὅτι πρόκειται γιὰ πεθαμένον, ἀφοῦ τὸν ἔπιασαν μέχρι καὶ μὲ τὰ χέρια τους!...».

4. Πῦρ ἐξ Οὐρανοῦ

Ἡ γηραιά Μοναχή Αὐγούστα, ἀπὸ τὸ Ἑσυχαστήριον τῆς Γεροντίσσης Ἀριάδνης τοῦ Σάν Φραντσίσκο, διηγείται:

«**Υπέφερα** πάρα πολὺ... **Τὸ** 1939 ἔστειλα τὴν θυγατέρα μου στὴν Ἰταλία, στὸν σύζυγό της. **Ὁ** σύζυγός της συνάντησε αὐτὴν στὸ πλοῖο, τὴν πῆρε στοὺς γονεῖς του, ἔζησε μαζί της ἕνδεκα ἡμέρες καὶ κατόπιν αὐτὸς μετατέθηκε στὴν Ἀφρική. **Ὁ**ταν ἀνεχώρησε, οἱ συγγενεῖς του εἶπαν στὴν κόρη μου, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τους. **Μ**ὴ καὶ δὲν γνώριζε τὴν γλῶσσα καὶ ἦταν μόνον 17 ἐτῶν, μοῦ ἔγραφε ἀπελπιστικὰ γράμματα. **Π**ροσευχήθηκα ἀρκετά. **Π**έρασαν δυὸ μῆνες... **Π**ήγαινα καθημερινῶς στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Σαγγάης, ἀλλὰ ἡ πίστις μου ἄρχισε νὰ κλονίζεται. **Ἔ**τσι, ἀποφάσισα νὰ μὴ πηγαίνω στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ νὰ ἐπισκέπτομαι γνωστούς· γιὰ τὸν λόγο αὐτό, δὲν βιαζόμουν πλέον νὰ ἐγείρωμαι ἔνωρὶς τὸ πρωῖ.

Ὁ δρόμος μου περνοῦσε ἀπὸ τὸν Ναό, καὶ ἐκεῖ ἄκουσα ψαλμωδία ἐντὸς αὐτοῦ. **Ε**ἰσηλθα μέσα. **Ὁ** Δέσποτας Ἰωάννης λειτουργοῦσε. **Τ**ὰ Βημόθυρα ἦσαν ἀνοικτά. **Ὁ** Δέσποτας ἐκφωνοῦσε: “**Λ**άβετε, φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ Σῶμά μου...”, καὶ “... τοῦτό ἐστι τὸ Αἷμα μου... εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν”, καὶ ἐν συνεχείᾳ γονάτισε καὶ ἔκανε μία στρωτὴ μετάνοια. **Ἐ**κείνη τὴν στιγμὴ εἶδα τὸ Δισκοπότηρον μὲ τὰ Ἅγια Δῶρα ἀκάλυπτα καὶ τότε ἀκριβῶς, μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Δέσποτα [καὶ τὴν εὐλόγησι γιὰ τὸν καθαγιασμό], μία φλόγα κατῆλθε ἀπὸ ψηλὰ καὶ εἰσηλθε στὰ Ἅγια! **Τὸ** σχῆμά της ἦταν σὰν τουλίπας, ἀλλὰ μεγαλύτερον. **Ὁ**υδέποτε στὴν ζωὴ μου διενοήθηκα, ὅτι θὰ ἔβλεπα τὸν πραγματικὸν καθαγιασμὸ τῶν Δώρων σὰν φλόγα!... **Ἡ** πίστις μου ἀναζωπυρώθηκε. **Ὁ** Κύριος μοῦ φανέρωσε τὴν πίστι τοῦ Δέσποτα καὶ αἰσθάνθηκα ἐντροπὴ γιὰ τὴν ἰδική μου ἀπιστία...».

5. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ κάπνισμα

Ἦσαν δύο ρωσίδες ἀδελφές, ἡ μία χήρα ἰατρὸς καὶ ἡ ἄλλη ποὺ ἔμεινε ἀνύπανδρη. **Αὐ**τὲς διέμεναν σὲ μία πόλι πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος στὸ Τζόρντανβιλ, τῆς Νέας Ὑόρκης τῶν Η.Π.Α.

Ὁἰ ἀδελφὲς αὐτὲς ἦσαν πιστὲς καὶ δραστήριες στὴν Ἐνορία τους, καθὼς καὶ συχνὲς προσκυνήτριες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. **Ἡ** δευτέρα ἀπέκτησε τὴν βλαβερὴν συνήθειαν τοῦ καπνίσματος καὶ

Ὁ Ἅγιος εἶχε ἰδιαίτερον ζῆλον νὰ τελεῖ Τρισάγια στὰ Κοιμητήρια.

δὲν μποροῦσε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτήν. **Σ**υνέβη κάποτε νὰ ἀρρωστήσῃ καὶ ἀπεφάσισαν καὶ οἱ δύο ἀδελφὲς νὰ γράψουν ἕνα γράμμα στὸν Ἅγιον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν στὴν Δυτικὴ Εὐρώπῃ (δεκαετία τοῦ '50) καὶ νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ προσευχηθῇ γιὰ τὴν ἀσθενῆ, ὥστε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ κάπνισμα.

Μία εβδομάδα αργότερα, όταν ἡ ἀσθενὴς δέχθηκε ἐπίσκεψι τῆς ἀδελφῆς της στὸ νοσοκομεῖο, τῆς εἶπε παραξενεμένη: «**Κ**άτι πρέπει νὰ συμβαίνει. **Θ**έλω νὰ καπνίσω καὶ δὲν μπορῶ. **Β**άζω τὸ τσιγάρο στὸ στόμα μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται τόσο ἀηδιαστικό, ὥστε τὸ πετῶ ἀμέσως. **Δ**ὲν μπορῶ νὰ καπνίσω πλέον»!... **Τ**ότε αὐτὲς κατενόησαν, ὅτι ὁ χρόνος ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ φθάσῃ ἓνα γράμμα στὴν Εὐρώπη ἦταν μία εβδομάδα. **Π**ράγματι, μετὰ μία ἀκόμη εβδομάδα ἔλαβαν τὴν ἀπάντησι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου: «**Ἐ**λαβα τὸ γράμμα σας καὶ προσεύχομαι γιὰ σᾶς»!...

6. Θαῦμα ἐπιβεβαιωτικὸν τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου

Τὸ ἀκόλουθον Θαῦμα ἀπέστειλε πρὸς δημοσίευσιν ἡ μάρτυς αὐτοῦ τὴν 2/15.4.1986, ὑπογράφουσα πλέον ὡς «ἀμαρτωλὴ Μοναχὴ Ἑλπίς (Nadezhda), Seattle - Washington», καὶ συνέβη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1970.

«**Ἦ**μουν νεοφώτιστη Ὁρθόδοξη Χριστιανή, ἔγκυος στὸ πρῶτο μου παιδί. **Ἦ**μουν εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. **Ὅ**πως πολλοὶ προσήλυτοι ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὸν Βλαντίκα Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς, †1966), ἀφοῦ ἐδιάβασα τὸν βίο του – τὶς θεραπείες ποὺ ἐπετέλεσε ὅσο ζοῦσε, τὰ ὄρφανὰ ποὺ ἔσωσε, τοὺς δυστυχημένους ἀνθρώπους ποὺ ἐβοήθησε, τὶς Ὁρθόδοξες κοινότητες ποὺ ὀλομόναχος ἐδημιούργησε μεταξὺ Γάλλων, Δανῶν, Κινέζων, Ἰρλανδῶν, Φιλιππινέζων, Ἰαπώνων κλπ. – ἀνέπτυξα μίαν ἀπέραντη ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι πρὸς αὐτόν. **Ἐ**τσι, ὅταν προσευχόμενον στὸν Θεό, τὴν Μητέρα Του καὶ τοὺς Ἁγίους γιὰ καθοδήγησι, πάντοτε συμπεριελάμβανα τὸν μακάριο Ἰωάννη στὶς προσευχῆς μου.

Διαμένοντας ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἐνοριακὸ Ναὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου στὸ Σηάτλ, ὅπου ὁ μακάριος Ἰωάννης ἐκοιμήθη, αἰσθανόμενον τιμὴ ποὺ ἤξερα ἓναν “σύγχρονο ἅγιο” καὶ προνομιούχος ποὺ συμμετεῖχα στὴν Παννυχίδα γι’ αὐτόν κάθε Πέμπτη στὸ μικρὸ δωμάτιο, ὅπου ἐκοιμήθη. **Μ**ὲ εὐλάβεια ἀσπαζόμενον τὴν πολυθρόνα, στὴν ὁποία ἐκοιμήθη, τὸ καλυμμαύχιό του, τὰ ἐπισκοπικὰ ἄμφια καὶ τὸ κομβοσχοῖνι του. **Ἐ**να ἀπὸ τὰ πνευματικά του τέκνα, ὁ Γεώργιος Καλφῶβ, ἦταν πάντοτε ἐκεῖ, καὶ ἔψαλλε μὲ τὸν γέροντα Ἱερέα Ἀνδρέα.

Ὡς προσήλυτη, ἐπίστευα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλὰ δὲν κατανοοῦσα τὴν σημασία τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. **Ἐ**τσι καθὼς ἤμουν ἔγκυος, γνωρίζοντας ὅτι τὸ παιδί μου θὰ γεννιόταν γύρω στὰ Χριστούγεννα, προσευχόμενον στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν ἅγιο Ἰωάννη γιὰ νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί μου στὰ “Ἀληθινὰ Χριστούγεννα”.

Ἡ 25η Δεκεμβρίου (κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο) ἦλθε καὶ πέρασε, καὶ ἡ 7η Ἰανουαρίου (Χριστούγεννα μὲ τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο) πλησίαζε. **Ἦ**μουν συγκινημένη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν φανταζόμουνα αὐτὰ ποὺ μοῦ συνέβησαν.

Ἐπειδὴ ἦταν ὁ τελευταῖος μῆνας πρὶν ἀπὸ τὴν γέννα, δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ ἀνεβαίνω τὶς σκάλες τῆς Ἐνορίας, κι ἔτσι προσευχόμενον

ἀκόμη πιὸ θερμὰ πρὸς τὸν Βλαντίκα. Ὅλιγες ἡμέρες πρὸ τῆς 7ης Ἰανουαρίου ξύπνησα ἀπὸ ἓνα παράξενο φαινόμενο (ὁ σύζυγός μου Μελχισεδὲκ κοιμόταν δίπλα μου). Τὸ δωμάτιό μου ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἓνα ὄμορφο, ἀσύνηθες λευκὸ φῶς. Ἐννόησα ὅτι ἤμουν ξύπνια καὶ αἰσθάνθηκα τόσο παράξενα, ὅσο ἂν θὰ ἤμουν στὸν Παράδεισο. Μία Μοναχὴ στὰ λευκὰ ἦταν γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κρεβάτι μου, δίπλα ἀπὸ τὸ κρεβατάκι τοῦ μωροῦ. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό της, ἐπειδὴ ἦταν σκυμμένη. Καὶ μετὰ τὸν εἶδα (τὸν Βλαντίκα) ὄλον σὲ ἀστραφτερὰ λευκὰ ἄμφια, νὰ στέκεται στὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου. Γνώρισα ὅτι αὐτὸς ἦταν, ἐπειδὴ αὐτὸν εἶχα στὸ νοῦ μου. Ἦταν κοντός· τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε, παρ' ὅλο πὸ κρυβόταν ἀπὸ τὸ χῶρισμα (μεσότειχον) τοῦ χῶλ, καὶ μετὰ τὸ δεξιὸ χέρι με εὐλόγησε. Αὐτὴ ἡ ὄρασις διήρκεσε μόνο μία στιγμή.

Πιστεύω ὅτι ἡ Μοναχὴ στὰ λευκὰ ἦταν ἡ ἀγία Ἐλισάβετ Θεοδώροβνα (ἡ Μεγάλῃ Δούκισσα, ἡ Νεομάρτυς), ἐπειδὴ καὶ αὐτὴν εἶχα στὸ νοῦ μου ἐπίσης.

Στις 3 π.μ. τῆς 7ης Ἰανουαρίου (Χριστούγεννα μετὰ τὸ Ὁρθόδοξο Ἡμερολόγιο), 1970, ἄρχισαν οἱ πόνοι τῆς γέννας, καὶ πρὸς χαρὰν μου στὶς 4 μ.μ. ὁ υἱός μας Ἀδὰμ γεννήθηκε. Ἐδόξασα τὸν Θεό, τὴν Θεοτόκο καὶ φυσικὰ τοὺς ἀγίους Ἰωάννη καὶ Ἐλισάβετ!

Θὰ προσπαθῶ νὰ παραμένω πιστὴ στὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο, καὶ γιὰ μένα πλέον δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!».

Ὁ Ἅγιος μετὰ τὸν Μητροπολίτη Πέτρο καὶ ἄλλους Ρώσους Ἀρχιερεῖς.

«Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν» (Παροιμ. ι' 31)

Διδασκαλίες

1. «Καλούμεθα Χριστιανοί»

Σύντομα μετὰ τὴν διάδοσι τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ στὰ ἔθνη, αὐτοὶ ποὺ ἐπίστευσαν στὸν Χριστὸ καὶ ἔγιναν ἀκόλουθοί Του, ἀπεκλήθησαν στὴν Ἀντιόχεια «Χριστιανοί» (Πράξ. ια' 26).

Ἡ λέξις «Χριστιανὸς» σημαίνει, ὅτι ὁ κάτοχος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ἔχει δοθῆ στὸν Χριστό, ἀνήκει σὲ Αὐτὸν μὲ ὅλη του τὴν καρδιά καὶ ἀκολουθεῖ τὴν Διδασκαλία Του.

Τὸ ὄνομα «Χριστιανὸς» – ποὺ ὀρίζει καλῶς τὴν οὐσία τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Χριστοῦ – ἦταν εὐχάριστο σὲ αὐτούς, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια ἐξαπλώθηκε σύντομα σὲ ἄλλα μέρη. **Οἱ** Χριστιανοὶ τιμοῦσαν τὸ ὄνομα. **Ἦσαν** χαρούμενοι νὰ καλοῦνται μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου Του Διδασκάλου καὶ Κυρίου. **Συνέβαινε** συχνά, ὅταν ἐρωτοῦσαν τὸ ὄνομά τους, νὰ ἀπαντοῦν ὅτι ὠνομάζοντο «Χριστιανοί».

Οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτρεις ἄρχισαν ἐπίσης νὰ τοὺς καλοῦν μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, συνδέοντας μὲ αὐτὸ ὅλη τὴν κακία καὶ τὸ μῖσός τους κατὰ τοῦ Χριστοῦ.

«Ποῦ γεννήθηκες; **ποιό** εἶναι τὸ ὄνομά σου; **ποιό** εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου;...», ἐρώτησε ὁ δήμιος Λατρώνιος τὸν γέροντα Πρεσβύτερο Ἐπίκτητο καὶ τὸν νεαρό του μαθητὴ Ἀστίωνα (ἐορτάζουν τὴν 7ην Ἰουλίου). **«Εἴμεθα** Χριστιανοί, γεννημένοι ἀπὸ Χριστιανούς γονεῖς», ἀπάντησαν... **«Δὲν** σᾶς ἐρώτησα αὐτό. **Πέστε** μου τὰ ὀνόματά σας», ἐπέμενε ὁ δήμιος, «γνωρίζω τὴν ὁμολογία σας»... **«Εἴμεθα** Χριστιανοί. **Πιστεύουμε** στὸν Ἐνα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό... **Ὅσο** γιὰ τὰ εἰδωλα, τὰ ἀποστρεφόμεθα...», ἐξακολούθησαν οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες. **Ὁ** βασανιστὴς διέταξε νὰ τοὺς δείρουν, νὰ τοὺς γδάρουν μὲ σιδερένια πηροῦνια, νὰ τοὺς κάψουν μὲ πυρσούς· καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ αὐτούς, παρὰ **«Εἴμεθα** Χριστιανοί· εἴθε νὰ γίνῃ σὲ μᾶς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας...». **Αὐτὸ** ἐντυπωσίασε τόσο πολὺ ἓναν εἰδωλολάτρη, τὸν Βιγιλάνδιο, ποὺ γιὰ τρεῖς ἡμέρες ἐπαναλάμβανε συνεχῶς στὸν νοῦ του τοὺς λόγους τῶν Μαρτύρων. **Τὴν** τετάρτη ἡμέρα διεκήρυξε ἐνώπιον ὄλων: **«Εἶμαι** Χριστιανός», καὶ βαπτίσθηκε. **Ὁ** ἱερὸς Ἐπίκτητος καὶ ὁ Ἀστίων ὑπέστησαν πολὺ περισσότερα βάσανα, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν νὰ ὁμολογοῦν: **«Εἴμεθα** Χριστιανοί». **Ἄξιώθηκαν** μαρτυρικοῦ θανάτου· ἀποκε-

φαλίσθηκαν με ξίφος και ανεχώρησαν πρὸς τὸν Χριστὸ πὸ ἀγάπησαν καὶ γιὰ χάρι Του βασανίσθηκαν.

Ὅμως, ὅσο προσφιλὲς καὶ ἂν ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνομα στοὺς Χριστιανούς, ἀργότερα ἄρχισε νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται στὴν οὐσία του: ὑπῆρχαν ἄνθρωποι, πὸ ἐνῶ ἐκαλοῦντο Χριστιανοί, δὲν ἀνήκαν στὸν Χριστὸ πνευματικά. **Ὁ** Ἴδιος ὁ Χριστὸς διεκήρυξε: **«Ὁὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς»** (Ματθ. ζ' 21). **Ὁ** Χριστὸς προεῖπε ἀκόμη, ὅτι πολλοὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ Τὸν παραστήσουν, καλούμενοι μετὰ τὸ Ὄνομά Του: **«Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστὸς»** (Ματθ. κδ' 5).

Οἱ Ἀπόστολοι στὶς θεόπνευστες Ἐπιστολές τους τονίζουν, ὅτι ψευτικοὶ φορεῖς τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ εἶχαν ἤδη ἐμφανισθῆ στοὺς χρόνους τους, καὶ προειδοποιοῦσαν τοὺς πιστοὺς νὰ μὴν ἔχουν καμμία σχέσι μαζί τους: **«...Ἐκούσατε ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ... ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν»** (Α' Ἰωάν. β' 18-19).

Συνιστώντας στοὺς μαθητάς των νὰ ἀποφεύγουν μετὰ κάθε τρόπο συζητήσεις καὶ μάχες γιὰ θέματα πὸ δὲν ἔχουν σχέσι μετὰ τὴν σωτηρία (πρβλ. Α' Κορινθ. α' 10-14), οἱ Ἀπόστολοι ταυτόχρονα τοὺς διέτασσαν νὰ ἀποφεύγουν ἐκείνους πὸ δὲν ἐκήρυτταν τὴν Ὄρθη Διδασκαλία. **Ἐτόνιζαν**, ὅτι ἓνας γνήσιος δοῦλος τοῦ Θεοῦ γνωρίζεται ὄχι ἀπὸ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πίστι του καὶ τὰ ἔργα του (Ρωμ. β' 17-29). **Ἄν** τὸ ὄνομα δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πίστι καὶ τὰ ἔργα ἐνὸς ἀνθρώπου, εἶναι ψεύτικο.

Ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος, στὴν Ἀποκάλυψι πὸ παρέδωσε στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, ὁμιλεῖ αὐστηρὰ γιὰ ἐκείνους πὸ ψευδῶς ἀπέδιδαν στοὺς ἑαυτοὺς των τὴν ὀνομασία τῶν ἀπογόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: **«Τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγή τοῦ σατανᾶ»** (Ἀποκαλ. β' 9).

Ὁμοίως, Χριστιανὸς – κατὰ αὐστηρὰν ἔννοιαν – εἶναι μόνον ἐκεῖνος πὸ ὁμολογεῖ τὴν Γνησία Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ζῆ συμφώνως πρὸς αὐτήν. **«Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει... κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ»** (Γαλ. ε' 2, 4), γράφει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ ἐκείνους πὸ διέστρεψαν τὴν Γνησία Διδασκαλία. **Πολλοὶ** τέτοιοι διαστροφεῖς τῆς Γνησίας Πίστεως ἐξακολούθησαν δολίως νὰ φέρουν τὴν ὀνομασία τοῦ Χριστιανοῦ, ζῶντες στοὺς χρόνους τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἀκόμη περισσότεροι ἐμφανίσθηκαν στοὺς ἐπομένους αἰῶνες. **Σὲ** ἀντίθεσι μετὰ αὐτοὺς τοὺς ψευδο-χριστιανούς, αὐτοὶ πὸ ὠμολογοῦσαν τὴν Ἀληθῆ Πίστι ὠνομάσθηκαν «Ὄρθόδοξοι», διότι ὁ ἀληθινὸς Χριστιανισμὸς συνίσταται στὴν δοξολογία τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν ζωὴ ἐκάστου.

«Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐ-

ρανοῖς» (Ματθ. ε' 14), διέταξε ὁ Χριστός. **Ἡ** δοξολογία τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ζωὴ μας εἶναι δυνατὴ μόνον τότε, ὅταν κρατοῦμε τὴν Ὁρθὴ Πίστι καὶ ὅταν τὴν ἐκφράζουμε μὲ λόγια καὶ ἔργα. **Ἔ**τσι, μὲ τὴν παροῦσα ἔννοια τῆς λέξεως, «Ὁρθόδοξος» εἶναι αὐτὸς ποὺ ὁμολογεῖ τὴν Ὁρθήν, δηλαδὴ τὴν Γνησία Πίστι (Ὁρθὴ Δόξα) καὶ ζῆ συμφώνως πρὸς Αὐτήν.

Ἀποκαλοῦντες τὴν Πίστι μας «Ὁρθοδοξία», τὴν διακρίνουμε ἀπὸ τὸν ψεύτικο Χριστιανισμό· καὶ ἀποκαλούμενοι «Ὁρθόδοξοι», δείχνουμε ὅτι ἡ Πίστις μας εἶναι ὁ Ὁρθός, Αὐθεντικὸς καὶ Ἀκηλίδωτος Χριστιανισμὸς καὶ ὅτι εἶναι καθήκόν μας νὰ ἐκπληρώνουμε ἐπακριβῶς τὴν Διδασκαλία Του.

Αὐτὴ ἡ «Ὁρθοδοξία» καλεῖται δικαιολογημένα ἔτσι, ἐπειδὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ Ἀλήθεια, μὴ παραδεχομένη πιθανὴ ὑπαρξὶ κάποιας ἄλλης ἀληθείας, καὶ τὸ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ «Μία», γιὰ τὴν Ὅποια ὁ Χριστὸς ὠμίλησε, ὅταν εἶπε: **«**Οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. ιζ' 18), ἀποδεικνύεται καὶ βεβαιώνεται ἀπὸ πλεῖστα ὅσα σημεῖα ἐκδηλωμένα ἀπὸ τὴν ἰδρυσί Της καὶ ποὺ συνεχίζουν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας νὰ φανερώνονται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, τὰ θαύματα ποὺ ἐπιτελέσθηκαν ἀπὸ Ἁγίους ὄχι μόνον τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἀπὸ συγχρόνους μας, οἱ ὅποιοι εὐαρέστησαν στὸν Θεό.

Ἔχουμε λοιπὸν κάθε λόγο τὴν ἡμέρα τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ διακηρύσσουμε περιχαρεῖς:

«Αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθόδοξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξε».

2. «Γρηγορεῖτε!»

Μένε σταθερὸς στὴν πνευματικὴ ἐγρήγορσι, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζεις πότε ὁ Κύριος θὰ σὲ καλέσῃ ἐνώπιόν Του. **Σ**τὴν ἐπίγεια ζωὴ σου νὰ εἶσαι ἔτοιμος κάθε στιγμὴ νὰ Τοῦ λογοδοτήσῃς. **Π**ρόσεχε, ὥστε ὁ ἐχθρὸς νὰ μὴ σὲ συλλάβῃ στὰ δίχτυά του, νὰ μὴ σὲ ἐξαπατήσῃ καὶ σὲ παρασύρῃ σὲ πειρασμό. **Ἐ**ξέταζε καθημερινῶς τὴν συνείδησί σου· φρόντιζε γιὰ τὴν καθαρότητα τῶν σκέψεών σου, τῶν σκοπῶν σου.

Ἦπῃρχε ἕνας βασιλέας ποὺ εἶχε ἕναν πονηρὸ υἱό. **Μ**ὴ ἔχοντας ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἄλλαζε πρὸς τὸ καλύτερο, τὸν κατεδίκησε σὲ θάνατο. **Τ**οῦ ἔδωσε διωρῖα ἕνα μῆνα γιὰ νὰ προετοιμασθῇ. **Ὁ** μῆνας πέρασε καὶ ὁ πατέρας κάλεσε τὸν υἱό του. **Π**ρὸς ἐκπληξίν του, εἶδε ὅτι ὁ νεαρὸς ἦταν φανερὰ ἀλλαγμένος: τὸ πρόσωπό του ἀδύνατο καὶ στεγνὸ καὶ ὄλο του τὸ σῶμα σὰν βασανισμένο...

«Πῶς ἐγίνε αὕτη ἡ μεταλλαγή σὲ σένα, υἱέ μου;», ἐρώτησε ὁ πατέρας... **«**Πατέρα μου καὶ κύριέ μου», ἀπάντησε ὁ υἱός, «πῶς μποροῦσα νὰ μὴν

ἀλλάξω, ὅταν κάθε ἡμέρα πού περνοῦσε μὲ ἔφερνε πλησιέστερα στὸν θάνατο;...».

«**Πολὺ καλά, υἱέ μου**», παρατήρησε ὁ βασιλεὺς, «ἀφοῦ ἔχεις ἔλθει πλέον σὲ συναίσθησι, θὰ σὲ συγχωρήσω. **Ὅμως**, θὰ πρέπει νὰ διατηρήσης αὐτὴν τὴν ἄγρυπνη ψυχικὴ διάθεσι γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου». «**Πατέρα**», ἀπάντησε ὁ υἱός, «αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. **Πῶς** μπορῶ νὰ ἀντιμετωπίσω τὶς ἀμέτρητες προκλήσεις καὶ τοὺς πειρασμούς;...».

Τότε ὁ βασιλεὺς παρήγγειλε νὰ φέρουν ἓνα *βάζο* γεμᾶτο λάδι καὶ εἶπε στὸν υἱό του: «**Πᾶρε** αὐτὸ τὸ *βάζο* καὶ μετάφερε το, διασχίζοντας ὅλους τοὺς δρόμους τῆς πόλεως. **Θὰ** σὲ ἀκολουθοῦν δύο στρατιῶτες μὲ κοφτερὰ ξίφη. **Ἄν** χύσης ἔστω καὶ μία σταγόνα λαδιοῦ, θὰ σοῦ πάρουν τὸ κεφάλι». **Ὁ** υἱὸς ὑπάκουσε. **Μὲ** σιγανὰ καὶ προσεκτικὰ βήματα, περπάτησε ἀπὸ ὅλες τὶς ὁδοὺς, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες τὸν ἀκολουθοῦσαν, καὶ δὲν ἔχυσε οὔτε μία σταγόνα.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ κάστρο, ὁ πατέρας ἐρώτησε: «**Τί** εἶδες λοιπόν, υἱέ μου, καθὼς προχωροῦσες στὴν πόλι;...». «**Δὲν** εἶδα τίποτε...», εἶπε ὁ υἱός. «**Τί** ἐννοεῖς, τίποτε;...», ἐρώτησε ὁ βασιλεὺς. «**Σήμερα** εἶναι ἑορτινὴ ἡμέρα· θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχες ἴδει τὰ παραπήγματα μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐκθεμάτων, τὶς ἄμαξες, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ζῶα...». «**Δὲν** παρατήρησα τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά», εἶπε ὁ υἱός, «ὅλη μου ἡ προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμένη στὸ λάδι μέσα στὸ *βάζο*. **Φοβόμουν** μήπως ρίξω καμμία σταγόνα καὶ ἔτσι χάσω τὴν ζωὴ μου»...

«**Πολὺ καλά, υἱέ μου**», εἶπε ὁ βασιλεὺς. «**Κράτησε** αὐτὸ τὸ μάθημα στὸν νοῦ σου γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου. **Νὰ** εἶσαι ἄγρυπνος γιὰ τὴν ψυχὴ σου, ὅπως ἦσουν σήμερα γιὰ τὸ λάδι στὸ *βάζο*. **Ἀπομάκρυνε** τὴν σκέψι σου ἀπὸ αὐτὸ πού θὰ παρέλθῃ καὶ συγκέντρωσέ την σὲ ἐκεῖνο πού θὰ παραμείνῃ αἰωνίως. **Θὰ** ἀκολουθῆσαι ὄχι ἀπὸ ὀπλισμένους στρατιῶτες, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν θάνατο στὸν ὁποῖο πλησιάζουμε ὅλο καὶ περισσότερο κάθε ἡμέρα πού περνᾶ. **Νὰ** εἶσαι πολὺ προσεκτικὸς στὴν διαφύλαξι τῆς ψυχῆς σου ἀπὸ ὅλους τοὺς καταστρεπτικὸς πειρασμούς».

Ὁ υἱὸς ἄκουσε τὸν πατέρα του καὶ ἔζησε εὐτυχισμένα.

«**Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε**» (Α΄ Κορινθ. ις' 13)! **Ὁ** Ἀπόστολος Παῦλος δίδει στοὺς Χριστιανούς αὐτὴν τὴν σπουδαία συμβουλή, γιὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ προσεκτικὸς στὸν κίνδυνο τοῦ κόσμου τούτου, νὰ τοὺς παροτρύνῃ σὲ συνεχῆ ἐξέτασι τῶν καρδιῶν τους, διότι δίχως αὐτὴν μπορεῖ κανεὶς εὐκολὰ νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν καθαρότητα καὶ νὰ σβῆσῃ τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ νὰ στραφῇ ἀπαρατήρητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς ἀπιστίας.

Ὅπως ἀκριβῶς ἔχουμε μία βασικὴ μέριμνα νὰ προσέχουμε γιὰ κάθε τι πού εἶναι βλαβερὸ στὴν φυσικὴ μας υγεία, ἔτσι καὶ ἡ πνευματικὴ μας

Ὁ Ἅγιος
σὲ Κοιμητήριο.

μέριμνα θα πρέπει να είναι άγρυπνη σε κάθε τι βλαβερό στην πνευματική μας ζωή και στην εργασία της πίστεως και σωτηρίας. **Έτσι**, προσεκτικά και παρατηρητικά ἐκτίμησε τις ἐσωτερικές σου ἐπιδράσεις: εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸ ἢ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ; **Φυλάξου** ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων· φυλάξου ἀπὸ τοὺς κρυφούς, ἐσωτερικοὺς πειρασμοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀπροσεξίας στὴν προσευχή, ἀπὸ τὴν ἐξασθένησι τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης.

Ἄν στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὸν νοῦ μας, παρατηροῦμε χεῖμαρρο διαδοχικῶν σκέψεων καὶ ιδεῶν. **Αὐτὸς** ὁ χεῖμαρρος εἶναι ἀδιάκοπος· τρέχει ὅπουδῆποτε καὶ κάθε στιγμή: στὸ σπίτι, στὴν ἐκκλησία, στὴν ἐργασία, ὅταν διαβάζουμε, ὅταν συζητοῦμε. **Καλεῖται** συνήθως «σκέψις», γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἶναι μία διαταραχὴ τοῦ νοῦ, ἓνας διασκορπισμὸς, μία ἔλλειψις συγκεντρώσεως καὶ προσοχῆς.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν καρδιά.

Ἐχεις ποτὲ παρατηρήσει τὴν ζωή τῆς καρδιάς; **Προσπάθησε** ἔστω καὶ γιὰ λίγο καὶ θὰ διαπιστώσης περίπου τὰ ἑξῆς:

- **κάτι** δυσάρεστο συμβαίνει, καὶ σὺ ἐκνευρίζεσαι·
- **κάποια** ἀτυχία ἔρχεται, καὶ σὺ λυπεῖσαι·
- **βλέπεις** κάποιον ποὺ ἀντιπαθεῖς, καὶ ἐμφανίζεται μέσα σου ἐχθρότητα·
- **συναντᾷς** κάποιον τῆς τάξεώς σου, ὁ ὁποῖος τώρα σὲ ξεπερνᾷ στὴν κοινωνικὴ διαβάθμισι, καὶ ἀρχίζεις νὰ τὸν ζηλεύης·
- **σκέπτεσαι** τὰ τάλαντα καὶ τις ικανότητές σου, καὶ ἀρχίζεις νὰ ὑπερηφανεύεσαι...

Ὅλα αὐτὰ εἶναι σαπίλα: κενοδοξία, σαρκικότητα, λαιμαργία, ραθυμία, μνησικακία – τὸ ἓνα στὴν κορυφὴ τοῦ ἄλλου, καταστρέφουν τὴν καρδιά. **Καὶ** ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ διέλθουν ἀπὸ τὴν καρδιά σὲ κλάσματα δευτερολέπτου...

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ ἀσκητής, ποὺ ἦταν πάρα πολὺ προσεκτικὸς στὸν ἑαυτό του, εἶχε δίκαιο ὅταν ἔλεγε, ὅτι «ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γεμάτη ἀπὸ δηλητηριώδη ἔρπετά. **Μόνον** οἱ καρδιὲς τῶν Ἁγίων εἶναι ἐλεύθερες ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔρπετά, τὰ πάθη».

Ἀλλά, τέτοια ἐλευθερία κατορθώνεται μόνον μὲ μία βαθειὰ αὐτογνωσία, ἐργασία ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐπαγρύπνησι στὴν ἐσωτερικὴ ζωή, δηλαδή στὴν ψυχὴ.

Πρόσεχε!...

Ἀγρύπνα γιὰ τὴν ψυχὴ σου!...

Ἀπομάκρυνε τις σκέψεις σου ἀπὸ αὐτὰ ποὺ θὰ παρέλθουν καὶ στρέψε αὐτὲς πρὸς τὸ αἰώνιο!...

Ἐδῶ θὰ εὔρης τὴν εὐτυχία ποὺ ἡ ψυχὴ σου ἀναζητᾷ, ποὺ ἡ καρδιά σου διψᾷ!...

Φορητὴ ἱερὰ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.
Ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ
καὶ Ιουστίνης, Φυλῆς Ἀττικῆς.
2004.

«Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος» (Ψαλμ. ρια' 6)

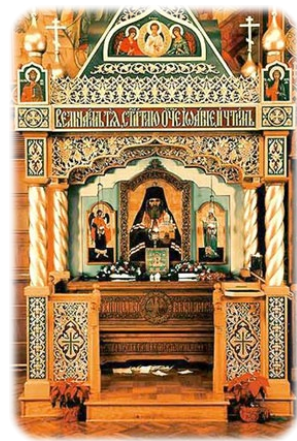
**Ἐπίσημος Συνοδικὴ Πράξις Διακηρύξεως
τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου
τοῦ Θαυματουργοῦ,
Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς
τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς**

Ο θεάρεστος βίος καὶ ὁ αὐστηρὸς ἀσκητικὸς ἀγὼν διέκρινον τὸν μέλλοντα Ἱεράρχην Ἰωάννην ἐκ νεότητος αὐτοῦ. **Εἰς** τὴν Καθέδραν τῆς θεοφρουρήτου πόλεως Σαγγάης ἐπεκαθέσθη ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας ἐν ἔτει 1934, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ δεκατέσσαρα ἔτη, ἕως ὅτου ὁμοῦ μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ ποιμνίου ἠναγκάσθη νὰ ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῆς Κίνας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν. **Μετὰ** παρέλευσιν ἑνδεκα ἐτῶν διοικήσεως τῆς Ἐπαρχίας Βρυξελλῶν καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης, τὰ τελευταῖα τρία καὶ ἡμισυ ἔτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀφῆρωςεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Σάν Φραντσίσκο καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

Καθ' ἅπαντα ταῦτα τὰ ἔτη, ὑποτασσόμενος πνευματικῶς εἰς τὴν ἄνωθεν καθοδήγησιν, μὴ φειδόμενος τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἀνακαινιζόμενος δὲ διὰ τῆς καθημερινῆς μεταλήψεως τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, ἐπετέλεσε τὴν διακονίαν τοῦ ἀρχιποίμενος καὶ ἀσκητοῦ, ἀπονεκρῶν τὴν σάρκα διὰ τῆς ἀρνήσεως τῆς ἐπὶ κλίνης ἀναπαύσεως, καὶ τοῦ ἱεραποστόλου, εὐρύνων τὴν καρδίαν αὐτοῦ πρὸς πάντα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς, ἀναλόγως δὲ χωρούμενος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐκζητούντων τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. **Τὰ** θαύματα ἰατρείας καὶ τὸ προορατικὸν χάρισμα κατεκόσμου τὴν ἐπίγειον αὐτοῦ ζωὴν ἕως τῆς ἀνωδύνου αὐτοῦ ἐκδημίας εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Πανάγνου Θεομήτορος, τῆ συνοδείᾳ τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνας Αὐτῆς «Παναγίας τοῦ Κούρσκ», τῆς Ὁδηγητρίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Ἐν ἔτει 1993, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, συνελθοῦσα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Παναγίας τῆς Λέσνα ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ τὴν σκέπην τριῶν θαυματουργῶν Θεομητορικῶν Εἰκόνων, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιτελεσθῆ ἡ εὐλαβῶς προσδοκωμένη εἰς διαφόρους χώρας τῆς Διασπορᾶς, ὡς καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα, Διακήρυξις τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου. **Τὸ** Φθινόπωρον τοῦ 1993, ὁ ἔλεγχος τῶν Ἱερῶν αὐτοῦ Λειψάνων ἀπέδειξεν αὐτὰ ἄφθαρτα.

Συνηγμένοι κατ' αὐτὰς εἰς τὴν θεοφρούρητον πό-

Ἡ Λάρνακα τοῦ Ἁγίου.

Ἡ διαπίστωσις τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Ἁγίου.

λιν τοῦ Σαν Φραντσίσκο, κατὰ τὴν ἐπέτειον τῶν διακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐμφυτεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ Ρώσων ἱεραποστόλων εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ἡμεῖς, οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας, μαρτυροῦμεν περὶ τῆς ἐνταῦθα ἐπιτελεσθείσης ἐκκλησιαστικῆς Διακηρύξεως τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου τοῦ Θαυματουργοῦ, τῆς Σαγγάης καὶ τοῦ Σαν Φραντσίσκο.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Διακηρύξεως, Παρασκευὴν 18ην Ἰουνίου, μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τὴν τελεσθεῖσαν ὑπὸ ἑπτὰ Ἀρχιερέων, ὁμοῦ μεθ' ἐξήκοντα τριῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων συλλειτουργῶν, ἐτελέσθη Μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου, τῶν χειροτονησάντων αὐτόν, τῶν γονέων, συγγενῶν καὶ πνευματικῶν τέκνων αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν 3ην μ.μ., τέσσαρες Ἀρχιερεῖς ὁμοῦ μετ' ἄλλων Κληρικῶν, εἰσελθόντες εἰς τὴν κρύπτην ἔνθα ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου, ἐτοποθέτησαν τὰ Ἱερὰ αὐτοῦ Λεῖψανα, ἐνδεδυμένα ἀρχιερατικὰ ἄμφια, εἰς τὴν νέαν διακεκοσμημένην Λάρνακα καὶ τὰ μετέφερον ἐν λιτανείᾳ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν, ἐν ᾧ εἶχεν ἐτοιμασθῆ εἰδικὸν κουβούκλιον, καὶ ἀπέθεσαν τὴν Λάρνακα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ.

Εἰς τὰς 4.30' μ.μ., ἅπαντες οἱ παρόντες Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρωθιεράρχην Μητροπολίτην κ. Βιτάλιον, ἐτέλεσαν τὸ τελευταῖον Μνημόσυνον τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου, πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐλπίδος, ὅτι θα ἐλεήσῃ καὶ ἡμᾶς ὁ Κύριος διὰ τῆς προστασίας τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ.

Ἀμέσως ἤρχισεν ἡ Ἀγρυπνία τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου. **Κατὰ** τὴν Λιτὴν μετεφέρθησαν τὰ ἱερὰ Λεῖψανα γύρωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. **Εἰς** τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν περὶ τοῦ νέου Ἁγίου Ἱεράρχου Ἰωάννου, καὶ δὴ εἰς τὸν Πολυέλεον, παρίσταντο δώδεκα Ἀρχιερεῖς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρωθιεράρχην τῆς Ρωσικῆς Ὑπερορίου Ἐκκλησίας Μητροπολίτην κ. Βιτάλιον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ συλλειτουργοῦντος Μητροπολίτου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου κ. Βλασίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Πρωθιεράρχης ἡμῶν Μητροπολίτης κ. Βιτάλιος ἤνοιξε τὴν Λάρνακα, ἅπαντες προσεκύνησαν γονυκλιναῶς καὶ ἔψαλαν τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου.

Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κανόνος, ἤρχισεν ἡ προσκύνησις τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. **Ἄπαντες** εἶδον τὰς ἀκαλύπτους χεῖρας τοῦ Ἁγίου μέσῳ τοῦ ὑαλίνου σκεπάσματος τῆς λάρνακος. **Οἱ** πιστοὶ προσεκύνουν ταυτοχρόνως καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς καὶ δύο Ἀρχιερεῖς ἔχριον αὐτοὺς μὲ ἡγιασμένον ἔλαιον, ἕτεροι δὲ Πρεσβύτεροι διένεμον εἰκόνας τοῦ νέου Ἁγίου. **Ἡ** προσκύνησις συνεχίσθη ἕως τέλους τῆς Ἀγρυπνίας.

Μετὰ μικρὰν διακοπὴν, τὸ Σάββατον 19ην Ἰουνίου, ἐτελέσθησαν κατὰ συνέχειαν τρεῖς Θεῖαι Λειτουργίαι (ὁ Καθεδρικὸς Ναὸς εἶναι τρισ-

υπόστατος). **Ἡ** πρώτη, ὑπὸ ἐνὸς Ἀρχιερέως, ἤρχισε τὴν πρώτην πρω-
ϊνήν. **Ἡ** δευτέρα, Ἱερατική, καὶ ἡ τρίτη, πολυαρχιερατική, με ἐπὶ κε-
φαλῆς τὸν Πρωθιεράρχην.

Εἰς τὴν πρώτην Θεῖαν Λειτουργίαν ὁ λαὸς ἔψαλε σλαβονιστὶ καὶ ἀγ-
γλιστί, εἰς τὴν δευτέραν χορωδία ἐκ τῶν ἐνότων, εἰς τὴν τρίτην αἱ δύο χο-
ρωδίαὶ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ. **Εἰς** ἀπάσας τὰς Λειτουργίας συμμετέσχον
δεκατέσσαρες Ἀρχιερεῖς, ἑκατὸν τρεῖς Ἱερεῖς καὶ τριάκοντα ἕξ Διάκονοι.
Ἔτεροι εἴκοσι Κληρικοὶ ἦσαν παρόντες, μὴ συλλειτουργήσαντες.

Εἰς τὴν πρώτην Θεῖαν Λειτουργίαν μετέλαβον τῶν Ἀχράντων Μυστη-
ρίων περίπου τετρακόσιοι, εἰς τὴν δευτέραν περίπου διακόσιοι ὀγδοήκον-
τα καὶ εἰς τὴν τρίτην περίπου ὀκτακόσιοι. **Τ**ὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ἐντὸς
τοῦ Ναοῦ, τῆς Αἰθούσης καὶ τῶν πέριξ χώρων ἦτο ἀναρίθμητον. **Ἐ**δρόμος
ἦτο ἀποκεκλεισμένος. **Ἡ** κίνησις τῶν αὐτοκινήτων μετεφέρθη εἰς ἄλλας
ὁδούς. **Ἐ**κτὸς τοῦ Ναοῦ καὶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ἐκκλησια-
στικοῦ Γυμνασίου ἐτοποθετήθησαν δύο τεράστια τηλεοπτικὰ ὀθόνη, αἱ
ὁποῖα μετέδιδον τὰ ἐν τῷ Ναῷ τελούμενα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀρχιερατικῆς Θεῖας Λειτουργίας καὶ τὸ κήρυγμα
τοῦ Πρωθιεράρχου, ἐκκίνησε μεγάλη πομπὴ πέριξ ὅχι μόνον τοῦ Καθε-
δρικοῦ Ναοῦ, ἀλλὰ καὶ ὄλου τοῦ οἰκοδομικοῦ τετραγώνου.

Οἱ Κληρικοί, οἱ φέροντες τὴν Λάρνακα μετὰ τὰ Ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου, ἐνηλλάσσοντο. **Εἰς** τὰ τέσσαρα ἄκρα ἐγένετο εὐλόγησις διὰ
τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἱεράρχου καὶ ραντισμὸς δι' Ἀγιασμοῦ. **Μ**ετὰ τὴν ἐπι-
στροφὴν εἰς τὸν Ναόν, ἅπαντες γονυκλινεῖς ἀνέγνωσαν τὴν εἰδικὴν
προσευχὴν/δέησιν πρὸς τὸν Ἅγιον σλαβονιστὶ καὶ ἀγγλιστί.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαν εἰς μεγάλην αἴθουσαν κοινὴν τράπε-
ζαν, ἀνεγνώσθη πανηγυρικὸς Λόγος εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, συντεθεὶς
ὑπὸ ἐνὸς φοιτητοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Σεμιναρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς
Τζόρντανβιλ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ Λάρναξ, ἡ περιέχουσα τὰ Ἱερὰ Λείψανα, ἐτοποθετήθη ἐντὸς τοῦ
καλλιτεχνικοῦ κουβουκλίου εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Ναοῦ τὸ ἀπόγευμα,
πρὸ τοῦ Ἀναστασίμου Ἑσπερινοῦ.

Τοιουτοτρόπως ἐπετελέσθη, πρὸς δόξαν Θεοῦ, ἡ χαιρετιζομένη παν-
ταχόθεν μετὰ πολλῆς κατανύξεως ἐκκλησιαστικὴ Διακήρυξις τοῦ ἐν
Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεράρχου Ἰωάννου Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο,
τοῦ Θαυματουργοῦ, οὗτινος ἡ μνήμη ὠρίσθη νὰ
ἐπιτελῆται τὸ ἐγγύτερον τῆς 19ης Ἰουνίου Σάβ-
βατον, ἐφ' ὅσον ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἀφιερωμένη
εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Ἰούδα.

Διὰ ταῦτα εὐχαριστοῦμεν τὸν θαυμαστὸν ἐν
τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐν Ἁγία Τρι-
άδι δοξαζόμενον, ἐναποθέτοντες ἑαυτοῦς, τοὺς
συμπατριώτας ἡμῶν, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς Ὁρ-
θοδόξους Χριστιανούς, εἰς τὴν Προστασίαν τῆς
Παναγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς Ὁδη-

Διακήρυξις τοῦ Ἁγίου.
Περιφορὰ τοῦ ἀφθάρτου
Λειψάνου τοῦ Ἁγίου.

γητρίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, τὰς πρεσβείας τοῦ νῦν ἀνακηρυχθέντος Ἁγίου τοῦ Θεοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν!

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
† Μητροπολίτης Βιτάλιος

καὶ τὰ Μέλη Αὐτῆς

- † Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς
καὶ Σὰν Φραντσίσκο Ἀντώνιος
- † Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν
καὶ Ἁγίας Τριάδος Λαῦρος
- † Ἀρχιεπίσκοπος Σύδνεϋ, Αὐστραλίας
καὶ Νέας Ζηλανδίας Ἀλύπιος
- † Ἀρχιεπίσκοπος Βερολίνου καὶ Γερμανίας Μᾶρκος
- † Ἐπίσκοπος Μπουένος Ἀῦρες, Ἀργεντινῆς
καὶ Παραγουάης Ἰωάννης
- † Ἐπίσκοπος Τσερνομόρσκ καὶ Κουμπὰν Βενιαμῖν
- † Ἐπίσκοπος Μανχάτταν Ἰλαρίων
- † Ἐπίσκοπος Ἐρίε Δανιὴλ
- † Ἐπίσκοπος Σηὰτλ Κύριλλος
- † Ἐπίσκοπος Βοστώνης Μητροφάνης
- † Ἐπίσκοπος Βεβέϋ Ἀμβρόσιος

19ῆ Ἰουνίου 1994 ἐκ. ἡμ.

Ἱερὸν Παρεκκλήσιον τῶν δύο συγχρόνων μας Ἁγίων
Ἰωάννου († 1966) καὶ Γλυκερίου († 1985).
Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, Φυλὴ Ἀττικῆς.

•
Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Ἰωάννου († 1966).
Μεντὸν Γαλλίας.

Τερά Γυναικεία Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.
Λονδῖνο.

Μερίμνη καὶ φροντίδι τοῦ Ἁγίου.

Τερά Ἄνδρῶν Μονή Ἁγίου Ἰωάννου (Μαξιμοβιτς).
Κόμπλεσκιλλ Νέας Ὑόρκης.

Εὐχαριστίες

Ἰδιαίτερες εὐχαριστίες ἐκφράζουμε πρὸς ὅλους ἐκείνους, ἐπαΐοντας Ἀρχιερεῖς, Θεολόγους καὶ Φιλολόγους, οἱ ὅποιοι ἐμελέτησαν κριτικὰ τὴν παροῦσα Ἀκολουθία καὶ κατέθεσαν προτάσεις βελτιώσεως.

Ἰδιαιτέρως

Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Γαρδικίου κ. Κλήμεντα,
Μουσικολογιώτατον-Φιλόλογον π. Διονύσιον Ἀγιοκυπριανίτην,
Μουσικολογιώτατον-Φιλόλογον κ. Χρῖστον Παπαδόπουλον,
Αδελφότητα Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς.

Ἱερὰ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.
Λειψανοθήκη στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου.
Μπρούγκουντ Ἀγγλίας.

Ἐπιμελεία καὶ Ἀναλώμασιν
Ἱερᾶς **Μ**ητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ **Φ**υλῆς,
τῇ εὐγενεῖ ἀναθέσει
τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Ἐκδοσις 2021.

Διανέμεται δωρεάν.

